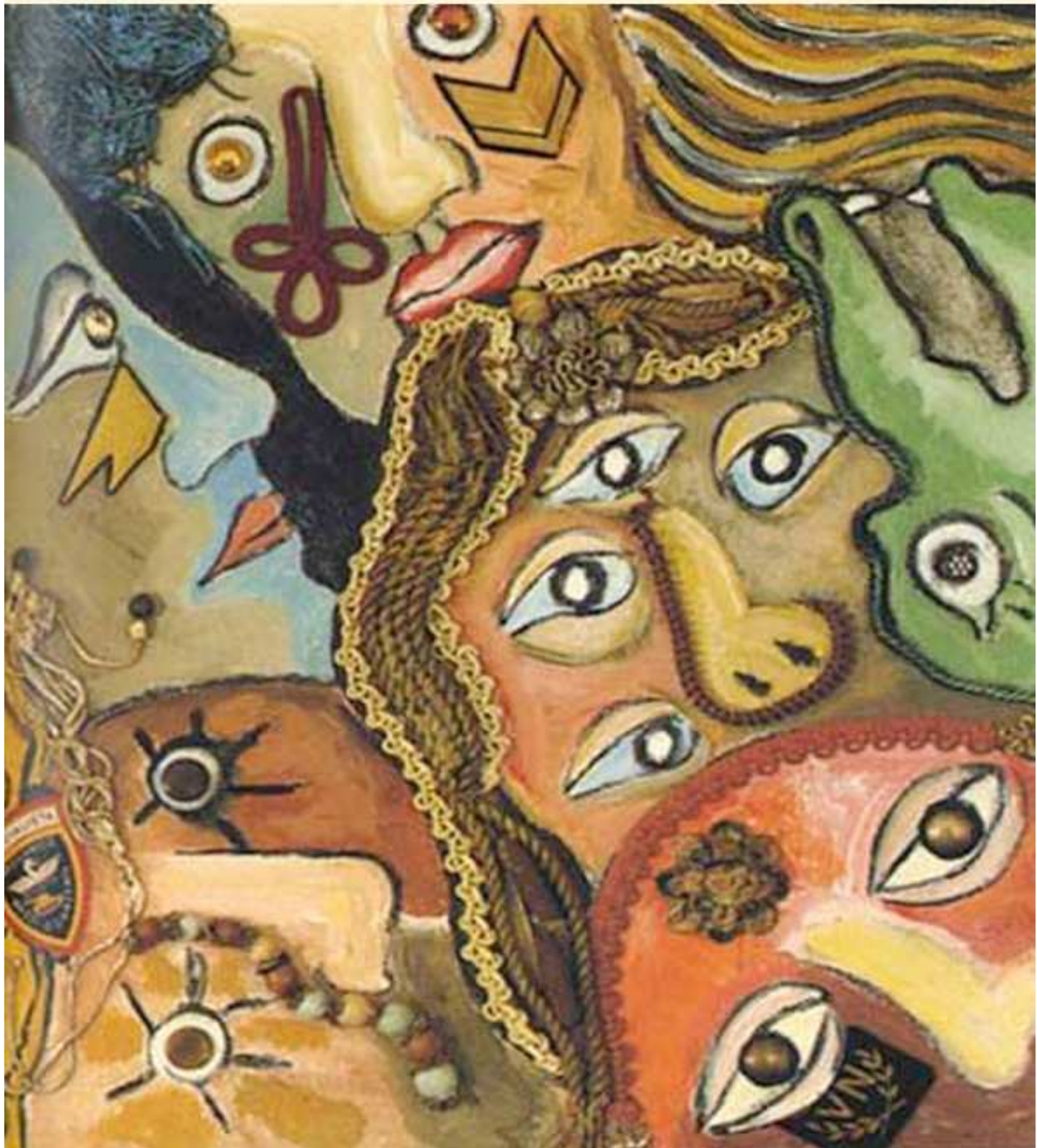

BOEM@

LIVE LITERATURE

Decembrie 2009 (Anul I) Nr. 10 - 32 pagini

BOEMA

Live Literature

Decembrie 2009 (Anul I) Nr. 10 - 32 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **ASPRA**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Cenaclul literar «**Noduri și Semne**»

Editor: S.C. InfoRapart Galați - Editura InfoRapArt

10

COLEGIUL DE REDACȚIE

DIN CUPRINS

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Ion Zimbru
Redactor șef adjunct: Ion Avram, Victor Cilincă
Secretar de redacție: Stela Iorga

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, Carmen Racoviță, A. G. Secară, Virgil Costiuc, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal

Grafică: Elena-Liliana Fluture

Tehnoredactare: Mădălina Gruia

Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Poezie: Virgil Costiuc (p.4), Poeme selectate de pe cenaclul literar online „Noduri și Semne” (p. 23)

Proză: Dimitrie Lupu – Jocul cu sfere (p.5), Viorel Darie – fragment din romanul ”Adoris și Kromia”, cap.48 (p.19)

Eseu: Tadeu Bogdănoiu – Basarabia din noi (II) (p.8), Virgil Diaconu – Creatorul de poezie: poetul inspirat, daimonul, poetul harului, eu-l poetic (p.14)

Eveniment: Petre Rău - Biblioteca V.A. Urechia, Salon Literar (p.3), Redacția - Târgul de Carte Gaudeamus 2009 (p.18)

Cărți: Valeriu Valegvi - O privire asupra noilor apariții editoriale (p.13), Redacția - Cărți sosite la redacție (p.22)

Colinde: Elena Liliana Fluture - Colinde (p.7)

Meridiane: Violeta Ionescu - Staufen, Cetatea lui Faust (Note de călătorie în Germania) (p.9), Ginelă Teoharidi, Germania – Glasul tău, Șah cu Dumnezeu, Pândesc (p.24)

Opinii: Neculai I. Staicu-Buciumeni – Adevărul privitor la o afirmație denigratoare (p.11), Diana Carmen Balmuș – Gambit (p.17)

Artă cibernetică: Apollo - Cyberpoems (p.12, 20)

Cronică de carte: Petre Rău – Ion D. Goia, O pană pentru împlânzirea lucrurilor (p.21)

Cronică de cenaclu: Cronici Cenaclul “Noduri și Semne”, noiembrie, 2009 (p.25)

Grafică:

Coperta I : BAJ Enrico – *La Salamandre verte*, 1989

Coperta a III-a: Din activitatea cenaclului “Noduri și Semne”

Coperta a IV-a și Interior: Elena-Liliana Fluture

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,
inforapart@yahoo.com

Telefon: **0236 411190, 0745 324472**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc
Cristal, Sc. 2, Ap. 4, Galați, 800010

În numele libertății absolute de exprimare, autorii
răspund în mod direct de conținutul materialelor
publicate.

Literatură și Artă

www.boema.inforapart.ro

Biblioteca V.A. Urechia

Salon literar

Joi, 10 decembrie 2009, începând cu orele 17:00, în sala Mihail Eminescu a Bibliotecii V. A. Urechia din Galați a avut loc o nouă întâlnire a iubitorilor scrisului în cadrul Salonului Literar.

Cu această ocazie au fost lansate volumele: „Veneticii”, autor Ion Lazu, „Curcubeul din hol” - proză scurtă și „Oglindă plutind” - versuri, avându-l ca autor pe Aurel Ștefanachi. În timpul prezentărilor Aura Christi a susținut un recital din versurile proprii.

Despre romanul “Veneticii” al lui Ion Lazu iată ce declara Radu Voinescu cu puțin timp înainte, mai precis la lansarea aceleiași cărți la Târgul Național de Carte “Gaudeamus 2009”: “Un roman emblematic pentru secolul XX, căci figura refugiatului este ea însăși emblematică pentru acest secol... Cred că cele mai bune pagini din *Veneticii* pot concura cu pagini memorabile din *Donul liniștit*, pentru că băntuie peste tot acel suflu de mare proză realistă”.

Aura Christi l-a prezentat mai pe larg pe autor publicului gălățean prezent în număr mare la manifestare, ca pe o personalitate remarcantă care, printre preocupările literare de notorietate (de ani buni este redactorul șef al prestigioasei edituri Vinea), de pildă, s-a ocupat îndeaproape pentru a așeza peste 200 de plăci memoriale pe casele unor personalități din București.

Despre carte am aflat de la Aura Christi că ascunde o dramă teribilă. Este o poveste dramatică a unei familii care a trăit vremuri dificile în Basarabia, o carte care înfățișează suferințele și geniul rău simțite și trăite de această familie în spațiul basarabean al anilor de restriște. Cartea însăși are o istorie la fel de zbuciumată ca și personajele pe care le cuprinde reprezentând totodată un frumos omagiu adus mamei.

Cunoscut ca un prozator redutabil, el însuși născut în Basarabia, Ion Lazu mărturisește că, deși a scris multe cărți, aceasta, *Veneticii*, este singura pe care s-a simțit dator să o scrie. Celelalte pe care le-a mai scris au venit de la sine, pentru că spiritual său, îndreptat într-ale scrisului, nu a mai putut fi stavilit.

(continuare în pag. 6)

Virgil COSTIUC

plafonul spațiului de jos

în orașul beat
era ieftin să bei ceai
așezat pe bordură
oamenii la fel
sau mai puțini comunicativi
ascultau periferice note
dintr-un placheu
o găină
agățată de picioare
cu penajul roșu-cărămiziu
e urmărită
printre tancarurile staționate
convoi ce arunca oase rașchetate
peste bord
asfalt și bordură într-o mixtură
mâna din plafonul metalic
înhață găina
o introduce în turelă
printre țevile de mitralieră
ochiul lungit în mașul lunetei
hârâie
ciocul din obișnuință
ciugulește un nit

numărătoarea

ce fel de pace e aceasta
sau război
drumul e liber
vin încolonații pe drumuri diferite
poetii plivesc în altare rădăcina luminii
cine s-a întors și cine nu
vameșii pun pe fiecare să se dezbrace
caută semnul soarelui pe trup
închisorile de suflet nu mai au gratii
nu mai au liniști
unde a fost unde n-a fost
se cercetează în pieptul oamenilor
numărând oasele
se caută în gură cine a vorbit și cine nu
filozofii pun întrebări
tot ei răspund
dau din mâini „casele acestea nu sunt date cu var”

acesta-i pământul - vine un murmur –
noi suntem râme
locul nostru este în tunel fără apă și lumină afară
stă ziua o roză crăcănată să o fută cine vrea
marginea lumii pare din ce în ce mai aproape
„zii tu șchiopule câte leghe mai sunt până la munte”
ceasul stă cu maștele afară și nimeni
nu mai numără
„lasă-i să vină zice orbul toți au loc în inima mea”
călărețul zice și el „unde mi-e calul nebunilor
v-ați pus să-i mâncați caii din burtă
să facem o horă
să ne legăm batistele la gură
s-au întors veceurile invers
fantasticul se scurge prin canale”
toate merg slobode
nimeni nu leagă nimeni nu dezleagă
doctorii sunt nebuni dacă nu ne vindecă
pe toți laolaltă
întindeți mașul fiecărei idei pe antene parabolice
ascultați
un pas înainte doi înapoi
scoate sticla de absint și o învârte ca un adevăr
„lumea aceasta e beată”
„știi ce - zice biciul -
hai să ne oprim pe marginea drumului
să numărăm proști”
-„unu”

fluviul

poetului Daniel Corbu

vin
pe plute de papură verde
rădăcini umblătoare
jumătăți de butoaie
respirând prin tuburi de trestii
banchize de sare
vâslele taie în două
ochelarii
cioplesc valuri melcate
prin care peștii urcă în giruete
orașul doarme
sub luminile unei naufragiate corăbii
duhul
dacă a întâlnit marea
ori a înverzit prin canale
pescarii aruncă firul undiței
tocmai la cer
din când în când mai prind câte-o stea
în cârlig
dar de multe ori plouă
și pe întuneric în așternut
îmbrățișarea femeii e întotdeauna
o altă femeie

Dimitrie LUPU

Jocul cu sfere

Domnul Dowded se odihnea în fotoliul de pe terasă, visând printre picoteli. Soarele tocmai scăpătase după orizont și seara începea a se înstăpâni peste fire, maiestuoasă și blândă. Dowded se simțea obosit și satisfăcut; în săptămâna care își începea cu seara aceea sfârșitul încheiase patru contracte pentru una dintre primele firme de pe piață.

- Tată! scânci Deda undeva în casă. Ia uite la Ded!

Patru contracte, își continuă domnul Dowded visarea, îi asigurau bunăstarea familiei pentru o perioadă destul de îndelungată, avea deci timp să se odihnească în voie, fără a-și stoarce mintea, fără a se perpelii în căutarea unei idei, a unui expedient. Gândul acesta trebuia savurat pe îndelete. Dacă știai cum să-l apuci și să ți-l însușești erai un om făcut: conținea în el toată energia viitoare acțiunii, toată puterea de a reuși încă o dată și, mai presus de toate, conținea acea dulceață unică, atotcuprinzătoare care era sarea și piperul vieții.

- Tată! Ded strică jocul!

Vocea Dedei crescuse cu o octavă și devenise foarte plângăreată. Dowded se văzu nevoit să iasă o clipă din starea de grație, pentru a face ordine:

- Ei-ei! mormăi el. Ded!

Porcăriile astea de jocuri biotice! Tote casele erau pline de ele și toți părinții se plâneau din cauza lor. Copiii însă erau înnebuniți după ele. Pierdeau ore și ore lustruindu-le, învârtindu-le, demontându-le și asamblându-le la loc, doar-doar le-o descoperi secretul. Deda era un copil cuminte, prea cuminte chiar. Rochițele ei erau întotdeauna curate și îngrijite, bine întreținute și păstrate, și la fel arătau toate lucrurile peste care era ea singură stăpână. Dar Ded... Oh, mai bine să nu te gândești la asta!

Cineva, un drac la fel de împielit ca și el, desigur, îl învățase acolo, la școala pentru biologi la care urma, să iradiază a cincea sferă a jocului, cea de metanicat, cu prizerul pentru masaje. Curios, dar toate radiațiile acelea dure care ar fi trebuit să distrugă germenii bactericizi...

- Tată! Ded a sfârșit o bilă! O să strice tot jocul! Te rog, tată!

Nu, asta era prea de tot: Ded nu avea nici un pic de dragoste pentru surioara lui, nici un pic de milă. Era în stare să o chinuie oricât numai să se poată lauda mâine la școală că și lui i-au reușit experiențele, și bacteriile de pe sfera lui de metanicat au suferit mutații genetice care...

- Tată! Te rog, tată!

- Vin, vin acum! mormăi Dowded. Vin acum!

Se desprinsese cu părere de rău din îmbrățișarea fotoliului și pătrunse în casă. Lângă masa lungă din salon se desfășura exact scena pe care și-o închipuise el: Deda, cu mânuțele încleștate pe postamentul jucăriei, plângea, iar Ded, atent doar la ceea ce se petrecea pe micile sfere, o împingea înapoi cu dosul palmei.

- Ded! zise Dawded, cu falsă asprime în glas. Nu ți-e rușine să o necăjești astfel pe surioara ta?

- Ded! Ded! strecură ea, printre suspine. Gândăceii lui au stricat cea mai frumoasă bilă a jocului și au fugit, acum, pe celelalte. Spune-i să-i omoare, tată! Or să strice tot jocul!

- Cum așa? spuse liniștit Dowded. Îs numai niște gângăanii acolo!

- Nu, nu-s gângăanii; sunt drăcușori răi, foarte răi! se aprinse fetița. Întinse mâna și culese un mic fragment de metanicat dintre cele care rămăseseră să se rotească în virtutea inerției pe fosta orbită a celei de a cincea sferă a jocului: I-a uite ce-au făcut! I-a uite ce-au făcut! Spune-i să-i omoare, tată!

Domnului Dowded îi trecu prin minte un gând trăsnet despre lumile secunde, însă și-l alungă imediat, plin de înfiorare.

- Cum? Cum au distrus sfera? întrebă, jucându-și vocea în falset.

- Ded zicea că prin fiziune. A vorbit adineaori cu Zez, la telefon și l-am auzit. Spune-i să-i omoare, tată!

Dowded își extrase ochelarii din buzunarul halatului și se aplecă asupra jocului cu sfere rotitoare despre care se spunea că ajută la dezvoltarea aptitudinilor matematice ale copiilor. Așa imaginile micilor viețuitoare erau mult mai clare. Sfera a treia colcăia de ele ca un viermar; a patra părea și ea în pericol de a fi invadată.

- Pe sfera a șasea au murit, anunță Ded.

Vorbea rece, preocupat doar de rezultatul experienței sale.

- Da, dar pe a treia n-au murit! scânci Deda. Au să strice tot jocul, știu eu!

Dowded clătină din cap în felul acela care poate însemna orice și nimic în același timp. Deda interpretează acel gest în felul său:

- Spune-i să-i omoare, tată!

Gângăniile acelea minuscule, observă domnul Dowded, aveau simțul geometriei înăscut, pare-se. Schimbau cu repeziciune fața celei de a treia sfere, unde, evident, condițiile de viață le erau mult mai propice decât pe celelalte: o modelau după interesul ori placul lor.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

- Când ai iradiat sfera de metanicat, Ded?
- Când am venit de la școală. Imediat după ce-am stat la masă.

-Zău?! Dacă o țin tot așa, curând n-o să mai rămână nimic din jocul ăsta. Are dreptate Deda, sunt niște drăcușori tare neastâmpărați.

-Ce-i, Dowd? Întrebă Lou Douwded, apărând în pragul salonului. De ce plânge Deda?

-Nu-i nimic, draga mea. Ded a făcut experiențe pe una dintre sferele jocului.

-Oh, porcăriile astea de jocuri cu sfere! Cei de la fabrică n-ar fi trebuit să dezvăluie trucul cu iradierea sferei a cincea. Bineînțeles că nici un copil dezghețat nu rezistă tentației de a vedea lucrul ăsta cu ochii lui.

-Crezi că a lor a fost ideea?

-Ba cred că nici n-au pus jocul în vânzare până n-au descoperit șmecheria cu iradierea metanicatului. Am să cumpăr și eu câteva acțiuni de-ale lor. Cu-n joc ca ăsta n-ai cum să dai faliment. Apoi, ceva mai severă, către Deda: Și tu, mai încetează odată cu smiorcăiala! De câte ori să-ți spun să nu-l mai necăjești pe tata când se odihnește, copil rău ce ești! Vino cu mine la bucătărie.

(urmare din pag. 3)

Aurel Ștefanachi, editor, publicist și autor, vine la lansarea de la Galați cu două cărți, una de proză scurtă, „Curcubeul din hol”, și una de poezie, „Oglindă plutind”. Schițele cuprinse în „Curcubeul din hol”, plutind într-un umor de calitate, ne-au amintit de celebra colecție „Dragoste bolnavă” a lui Ion Băieșu.

Despre Aurel Ștefanachi, dacă mai era nevoie, publicul gălățean a putut afla că este unul dintre disidenții adevărați ai regimului Ceaușescu.

În urmă cu 20 de ani, înainte chiar de declanșarea evenimentelor de la Timișoara și din București, când încă spiritul libertății nu se răspândise peste tot în țara noastră, a existat o idee și un plan de revoltă la Iași, care ar fi trebuit să izbucnească pe 14 decembrie 1989. Atunci, câțiva intelectuali au înființat *Frontul Popular Român*. Printre aceștia se numărau Ștefan Prutianu, Cassian Maria Spiridon, Aurel Ștefanachi și Vasile Vicol. Rețeta prin care luase naștere mișcarea de revoltă și eliberare semăna cu scenariul filmului „Pay It Forward” (2000). Fiecare membru al grupării racolează alți trei, care la rândul lor aduc fiecare câte alți trei adepti.

Odată lansată, gruparea a încercat să organizeze o acțiune de protest, pe data de 14 decembrie, în centrul Iașului. Atunci s-au împărțit manifeste care invita populația Iașului în Piața Unirii, s-au dau telefoane anonime care invitau oamenii în stradă la o anumită oră, bazându-se pe ideea că vorba zboară repede din gură în gură.

Leșenii au fost invitați conspirativ la demonstrație sub pretextul că, pe 14 decembrie, se vor împărți portocale, orez și alte lucruri atât de rare în acele vremuri. Securitatea însă a aflat de planul revoltei, iar unii dintre liderii Frontului au fost arestați. Astfel, revolta a fost înăbușită înainte de a se declanșa. În dimineața zilei de 14 decembrie toate străzile care duceau în Piața Unirii au fost ocupate de Securitate și Miliție. Astfel că, mitingul nu a mai avut loc niciodată. Cu toate acestea, la ora 16.00, clopotele Mitropoliei din Iași au răsunat îndelung, fiind trase, potrivit planului inițial, deși cel care trebuia să le tragă fusese arestat. Cineva a apucat să transmită mai departe mesajul libertății. Acesta trebuia să fie semnalul pentru mitingul din centrul orașului. Revoluția din '89 se amânase doar cu o zi. Sunetele clopotelor Mitropoliei din Iași se auziseră însă până la Timișoara.

A consemnat Petre Rău

COLINDE

Afară ninge liniștit
Și-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stăm
De mult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce,
Când mama spune de Iisus
Cu glas duios și dulce.

Cum s-a născut Iisus Hristos
În ieslea cea săracă,
Cum boii peste El suflau
Căldură ca să-i facă.

Cum au venit la ieslea Lui
Păstorii de la stână
Și îngerii din cer cântând
Cu flori de măr în mână.

Rezemat de obloanele cerului, Dumnezeu a suflat viață peste lacrimile oamenilor, transformându-le în fulgi de nea. Le-a dat binecuvântarea ca în ajun de Crăciun să vestească nașterea pruncului Iisus.

Iată, vin colindători,
Florile dalbe
Noaptea pe la cântători,
Și ne zic mereu, mereu,
Și-L aduc pe Dumnezeu,
Dumnezeu adevărat,
Soare-n raze luminat.

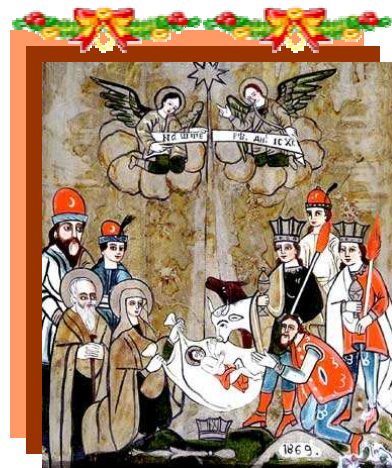

Au sosit cu sfială dar bucuroși, iar la fiecare ușă de creștin i-au întâmpinat puritatea, inocența și lumina neîrăntă din ochii copiilor noștri.

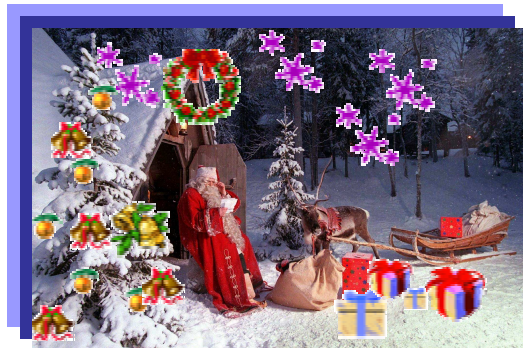
Astăzi s-a născut Hristos
Mesia chip luminos

**Lăudați și cântați,
Și vă bucurați!**

Mititel înfășeșel,
În scutec de bumbăcel
Vântul bate, nu-L răzbate,
Neaua ninge, nu-L atinge
Și de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie.

Toată noaptea pândesc pe Moș Crăciun să-l vadă, dar Moș Ene ca frate mai mare are grijă de somnul lor lin și liniștit.

Moș Crăciun cu plete dalbe,

A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fetițe și băieți.
Moș Crăciun, Moș Crăciun.
Din bătrâni se povestește,
Că-n toți anii negreșit
Moș Crăciun pribeag sosește
Niciodată n-a lipsit.
Moș Crăciun, Moș Crăciun.
Moș Crăciun cu plete dalbe,
Încotro vrei să apuci?
Ți-aș cânta florile dalbe,
De la noi să nu te duci.

Moș Crăciun, Moș Crăciun.

(continuare în pag. 10)

Tadeu Bogdănoiu

Basarabia din noi (II)

„În ședința din 27 noiembrie 2009, Parlamentul a adoptat o hotărâre prin care a stabilit că alegerile repetate pentru funcția de șef al statului se vor desfășura la 7 decembrie 2009. Totodată, Parlamentul a ales și o Comisie specială de desfășurare a alegerilor repetate pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova. La data de 3 decembrie, când a expirat termenul de desemnare a candidaților la funcția de președinte, a fost înregistrat un singur candidat - **Marian Lupu**, liderul P.D.M., din partea unui grup de deputați ai Alianței pentru Integrare Europeană (A.I.E.).

La 7 decembrie Parlamentul s-a întrunit în ședință specială pentru alegerea Președintelui Republicii Moldova. Cvorumul a fost întrunit, la ședință înregistrându-se și deputații fracțiunii P.C.R.M. Ulterior, fracțiunea P.C.R.M. a boicotat procedura de alegere și unicul candidat înregistrat, Marian Lupu, a acumulat doar 53 de voturi acordate de deputații majorității parlamentare (AIE), din necesarul de 61.

Conform legislației și normelor constituționale, dacă și după alegerile repetate Președintele Republicii Moldova nu este ales, Președintele în exercițiu dizolvă Parlamentul și stabilește data pentru desfășurarea alegerilor în noul Parlament. În același timp, conform unor completări incluse în Lege 1234/22.09.2000 cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova, următoarea dizolvare a Parlamentului poate avea loc numai după expirarea unui an de la data ultimei dizolvări. Parlamentul Republicii Moldova ales la 5 aprilie 2009 a fost dizolvat pe data de 16 iunie 2009.”

Iată, sec, gazetărește, ceea ce putem găsi pe următoarea adresă de pe net: <http://www.e-democracy.md/elections/presidential/20092/>. Care va să zică ceea ce ați citit mai sus. Nici un pic de sentiment...alism. Ghicești în spatele acestor cuvinte o surdă luptă politică, cum a fost și dincoace de Prut, în jurul datei de 7 decembrie. Simplist, privind: comuniștii se luptă încă, din umbra unui Voronin, care este în altă umbră, altă umbră care este și ea în altă umbră, ca în niște umbre Matrioșka, se luptă așadar cu reformatorii. Ca un fel de continuare a ceea ce un anume Vasile Stati (În „Istoria Moldovei”, Chișinău, 2002, „Vivar-Editor”, în seria „Biblioteca PRO MOLDOVA”, „cu concursul Societății istoricilor din Republica Moldova” – Nota bene: există și o Asociație a Istoricilor din Republica Moldova!, expresie a aceluiași antagonism despre care scriem), la p.390 a „operei” citate, scria despre anii '70-'80 ai veacului XX: atunci „lumea era învăluită de falangele crâncenei lupte ideologice dintre sistemul de idei capitalist și sistemul de idei socialist și, în virtutea acestei situații, era împărțită în două lagăre”.

Oarecum illogic, dl.Vasile Stati începe să pledeze pentru anumite binefaceri ale unuia dintre lagăre, atacând pe de altă parte un soi de, după umila lui părere deloc umilă, imperialism românesc, punând – ca să-l parafrazez – „în cărucia românilor cele mai deochiate păcate, pe care nici gheavolul – n.n.ce-mi place cum sună! Curat moldovinește! – nu le-ar fi putut născoci”! Ceea ce este cert este că Vasile Stati, adoptând fațada unui tratat științific, cu note și tot calabalâcul bio-bibliografic, nu se sfiește să citeze trunchiat, fără a mai indica sursa, din autori (scriitori, istorici, oameni de stat, ca să nu le spunem politicieni, termen deja compromis) români din care am putea înțelege că le-a fost mereu silă ori rușine să fie considerați români. Argumentele unor scribi precum Stati sunt deosebit de periculoase pentru logica elementară. Necunoscându-l personal nu pot spune dacă este rea voință sau un nivel mai scăzut de înțelegere a adevărilor universale. Oricum, observă domnia sa, arma principală a celor două lagăre – cam așa rezultă logic din exprimarea sa, deși apoi se ocupă doar de gheavolii care au atacat ideologic doar pe ruși (și sovietici, evident)! – era „dezinformarea. Regina vieții informaționale (științifice, culturale, spirituale în general) era Minciuna.”

In the name of this Queen Vasile Stati ridică „steagul de cultură al moldovenismului” într-o limbă română rezonabilă uitând și de o altă gravă greșeală... teologică: Omisiunea!

Dar ne-am îndepărtat de subiect... Adevărul! Chiar dacă extremele se ating – Adevărul și Minciuna – unii, în numele unor zei (deloc) străini, preferă... adevărul lor.

Astăzi, la nivelul geo-politic care ne interesează, nu mai există decât „sistemul de idei capitalist”. Un sistem labirintic care se suprapune cu cel labirintic al concepțiilor partidelor politice din Republica Moldova privind „spiritul național”. Desigur, din punctul de vedere al politicienilor rămâne întotdeauna de discutat sinceritatea atitudinii lor... Și reprezentanții P.C.R.M. și cei ai A.I.E. vorbesc de integrare europeană dar ce anume îi va mâna în lupta lor pentru putere? Spiritul european (care va trebui să se împace cu cel național) sau doar fondurile europene?

Oare ce ar răspunde un Vasile Stati? Cred că s-ar întoarce la argumentele economice... Doar resursele economice ale Măicuței Rusii vor putea salva... spiritul moldovenesc! Poate și pe cel european!

(va urma)

Violeta IONESCU

Note de călătorie în Germania

Staufen, cetatea lui Faust

La sud de Freiburg im Breisgau există o regiune viticolă care se întinde de la Markgräflerland până la Bad Krozingen - stațiune cu izvoare termale de pe vremea romanilor. Zona e căutată de turiști pentru capela Sf. Ulrich, unde se pot vedea cele mai vechi fresce din regiunea Rinului Superior, ca și pentru colecția de clavire istorice a castelului Unterkrozingen (1579).

Nimic nu egalează însă farmecul orașelului Staufen, supranumit și "cetatea lui Faust". O aglomerare de case, cu cât mai vechi, cu atât mai dichisite, discret-cochete, cu fantezii care atrag privirea, cu o arhitectură și colorație care alcătuiesc, de-a lungul străzilor înguste, o succesiune de imagini inedite. Cupidoni (sau angeli?) gânditori, pitici burtoși, cu fălci lăbărțate (undeva, în curtea unui "sat" de pe drum am văzut și un creion uriaș, înfipt în pământ la un unghi de 45 de grade, cu vârful în sus; părea o rachetă gata de lansare), un bucătar din gips, cu halat și bonetă albe, cu un linguroi pe umăr, ca o mitralieră din războiul pentru apărarea patriei, care apăra intrarea într-un butic, de unde ieșeau, valuri-valuri, aburi de supă caldă. Un băiat și o fetiță de mucava, cu picioarele atârinate în jos, la marginea unui balcon. Între ei, pansule orange și violet. Cu cât te uiți mai bine, te întrebi dacă nu cumva sunt vii. Inconfundabilă atmosferă de burg proaspăt machiat! Aceleași rigole pe străzi, ca la Freiburg, acoperite ici-colo cu podețe, prin care o apă transparentă - sau însuși Timpul - curge lin.

Un orașel tihnit, cu aerul vibrând și astăzi în aura de mister a legendei bătrânului Faust. Se spune că aici maestrul a fost sedus de diavol, iar locul tentației se cunoaște precis: camera nr. 5 a hotelului Lion ("Zum Löwen"), pe Strada Mare, din centrul pietonal. Evenimentul se întâmpla în anul de grație 1529... Și până la 1749-1832, când a fost prelucrată de Johann Wolfgang Goethe, legenda a tot circulat. Dar nimeni, ca el, nu i-a dat celebritate.

Pe Goethe nu l-am văzut pe nicăieri. Însă, pe fațada hotelului Lion ("Zum Löwen"), privirea trecătorilor e atrasă de un text din opera sa celebră și de o pictură originală. Bine proptit cu labele de vadul rigolei din fața casei lui Faust, un motan negru – pot să jur că nu e o iluzie - bea apă. Își ține coada stufoasă, întinsă vertical, să-l tragă în sus la nevoie. Motan negru cu zgardă anti-paraziți, înscrisă cu un nume și o adresă. E sigur al cuiva din apropiere și, bineînțeles, nu a apărut din senin în locul acela. Totuși, ciudat, filmul din aparat mi se terminase și nu l-am mai putut poza. Așa ca am rămas cu imaginea casei lui Faust... fără pisică neagră pe fundal.

Misterul Staufen-ului nu se oprește însă în locul acesta. Orașelul e așezat la poalele unei coline, pe coasta căreia viile se agață până sus, spre niște ruine celebre. Acolo a fost Staufenburg - reședința Staufenilor, familie celebră care a dat Imperiului trei-patru împărați, dar și pe contesa Richthofen, cunoscută ca erou de aviație care într-o luptă aeriană l-a învins pe francezul Gunemere, în primul război mondial.

Aceste ruine domină orașul și, din orice colț le-ai privi, sunt absolut impresionante. Le privesc, cu senzația stranie de "deja vu". Am mai văzut o imagine asemănătoare – unde oare, dacă nu la... Deva noastră! Da, vechea cetate de pe colina Deveii nu e mai puțin importantă pentru istorie decât vestigiul de la Staufen, mai ales că face parte din **Ziezenburger** - cele șapte cetăți de apărare ale sașilor din primul război mondial. Numai că, spre centrul istoric al ruinelor Staufenilor, conservat până în zilele noastre, cu numeroase buticuri amenajate, mici și originale, se ajunge pe un drum consacrat, suind din centrul pietonal, pe când, din centrul Deveii, nu se știe cât faci și ce poți să faci dacă, să zicem, ajungi, pe căi întortocheate, până la cetatea năpădită de vegetație, din interiorul zidurilor căreia se ridică pomi viguroși...

Dar să ne întoarcem la Staufen. Tot ce e de preț, e acum ascuns în trecut, departe. A aparținut acestei glorii cu ferestre oarbe, fără acoperiș, prin care cerul intră și iese continuu. O dominantă despodobită de mobilierul, tapiseriile, tablourile, cristalurile, porțelanurile și bijou-urile – ulterior expuse și vândute la Stubenhaus - o casă de licitație organizatoare de expoziții ale obiectelor de valoare. Se vând aici averi, pe sume importante, în beneficiul moștenitorilor care trebuie să renunțe la trecut pentru a-și plăti prețul prezentului. Ce să-i faci, nu toți dintre ei sunt Faust, unii rămân tributari, ca noi toți, celor două necesități perene: moartea și impozitele!...

(continuare în pag. 10)

Este duminică și incredibil câtă lume vine din împrejurimi să admire sau să aleagă aceste prețioase obiecte care au aparținut cândva unor „extraterestri” cu sânge albastru. Poți să te plimbi în voie printre ele, sorbind o cafea la filtru cu lapte sau poți mușca dintr-un măr zemos, savurând în același timp opulența sau grația colecțiilor. Gusturile se combină. De gustibus. Cât despre consumație, “casa plătește”, și oricine îi trece pragul este servit sau se autoservește, ca “acasă”, la familia Nicholass von Ute Baronin von Richthofen.

desen de Elena Liliana Fluture

Sus la poarta Raiului, poarta Raiului,
Paște turma Tatălui, turma Tatălui.
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.

Lângă ea un legănel, da un legănel,
Cu un copilaș în el, copilaș în el,
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.

Dar la turmă cine sta? Oare cine sta?
Sta chiar Maica Precista, Maica Precista.
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.

Copilașul când dormea, puiul când dormea,
Maica Sfântă lin cânta
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.

Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fetițe și băieți.
Moș Crăciun, Moș Crăciun.
Din bătrâni se povestește
Că-n toți anii negreșit
Moș Crăciun pribeag sosește
Niciodată n-a lipsit.
Moș Crăciun, Moș Crăciun.
Moș Crăciun cu plete dalbe
Întotro vrei să apuci?
Ți-aș cânta florile dalbe,
De la noi să nu te duci.
Moș Crăciun, Moș Crăciun!

Pagină realizată de **Elena-Liliana FUTURE**

**Neculai I. STAIKU -
BUCIUMENI**

Adevărul privitor la o afirmație denigratoare

În cotidianul „Viața Liberă” din Galați, a apărut, sub titlul „Misterioasa revoluție din România”, acum circa două săptămâni, prelucrarea unui articol din presa britanică, din care rezultă că în decembrie 1989 nu ar fi avut loc o revoluție, potrivit afirmației tovarășului Ion Ilici Iliescu, că în România „revoluția a trebuit să fie înscenată”.

Se împlinesc în decembrie 20 de ani de la revoluția furată, de aceea socot o datorie de onoare să spun adevărul despre ceea ce s-a întâmplat atunci. În acest scop, am scris articolul de mai jos, răspuns la neinformatul ziarist englez, cât și la afirmația denigratoare a tătucului care s-a autoînălțat pe sacrificiile făcute de adevărații revoluționari.

Deci revoluție a fost, dar puterea a fost preluată de cei care voiau locul lui Nicolae Ceaușescu.

Galați, 14 august 2009

Misterioasa revoluție din România?

În calitate de fost ofițer de carieră și militar de la vârsta de aproape 12 ani, în cadrul Lic. Mil. „N. Filipescu” de la Mănăstirea Dealu, am urmărit cu deosebită atenție cele întâmplate în perioada 16-22 decembrie 1989, din 20 decembrie fiind în București, în fiecare seară fiica mea trecând prin centru, să vadă ce se mai întâmplă, întoarsă acasă, pe la ora 22, povestindu-mi ceea ce văzuse. Tot timpul am urmărit buletinele de știri de la radio și televiziune, citind cu regularitate presa, spre a fi cât mai bine informat. În ziua de 22 decembrie am urmărit ce se întâmpla pe Bd. Armata Poporului (azi – Iuliu Maniu), apoi am plecat pe jos spre centru, unde m-am oprit în fața CC – PCR, urmărind ce se întâmplă. Nu am fost ca luptător, ci ca publicist, spre a vedea ce se petrece, spre a nu spune „am auzit”, „mi s-a spus”, „se pare că...”.

În atare situație, mi se pare hazardată afirmația din titlul articolului „MISTERIOASA” REVOLUȚIE. De ce misterioasă? Pentru mine totul este clar ca lumina zilei. Să ne amintim că Silviu Brucan a spus că FSN-ul era organizat de șase luni de zile.

Iată cum s-au derulat lucrurile. La Timișoara a avut loc un act de nesupunere, în sprijinul lui Laslo Tökes, care a doua zi a devenit revoltă populară anticomunistă. S-a tras în manifestații, acesta fiind momentul când revolta populară s-a transformat în revoluție. Dacă nu s-ar fi tras, poate că nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat. Dar a curs sânge nevinovat. Acest lucru i-a îndârjit pe luptători, așa că pe 18 decembrie am preluat puterea în Timișoara. Deci în acest oraș erau revoluția învinsese.

Nu neg că ar fi avut loc unele pregătiri de intervenție, dar răbufnirea populară de la Timișoara – unde învinsese revoluția – le-a dat planurile peste cap, silindu-i să-și adapteze dorințele la noua situație.

Conducerea comunistă a făcut o triplă greșeală. 1) Ceaușescu nu trebuia să mai plece în Iran, pe ziua de 18 decembrie, după ce văzuse ce s-a întâmplat la Timișoara, lăsând conducerea țării pe mâinile nepricepute ale soției. 2) Din Iran nu trebuia să se mai întoarcă, știind că se urmărea îndepărtarea sa de la putere. 3) Nu trebuia să convoace acel miting fatal.

Revoluția victorioasă de la Timișoara s-a extins și în alte orașe. Poate tot nu s-ar fi întâmplat mare lucru, dacă grupul copiilor opozanți din București nu ar fi fost primit cu foc, vârsându-se sânge nevinovat. Mitingul convocat pe 22 decembrie a permis nemulțumirilor din Capitală să se inflameze și să îndemne nemulțumiții să meargă la miting strigând: „Ieri Timișoara/ Azi toată țara.”

Mitingul din ziua aceea a permis ca revoluția să învingă și în Capitală. Au fost două momente de răscruce: a) retragerea armatei în cazărmi, cel care a ordonat-o fiind principalul erou al revoluției; b) generalul Ștefan Gușe a respins ajutorul străin oferit de vechiul nostru dușman – URSS – fapt care a salvat România de la o inimaginabilă baltă de sânge, respectivul șef de stat major fiind cel de-al doilea erou al revoluției române.

Fuga ceaușeștilor a confirmat că în zilele de 16-22 dec. 1989 în țara noastră avusese loc o revoluție, revolta populară fiind întâmpinată cu foc, deci cursese sânge nevinovat iar regimul hulit căzuse răpus de propriile greșeli.

(continuare în pag. 12)

A urmat o pauză de circa 5 ore, în care nimic deosebit nu s-a întâmplat. Nu s-a mai tras un cartuş; revoluţionarii din faţa CC-PCR, neavând conducători, au continuat să manifesteze, fără să fie luaţi în consideraţie. În sediul celui mai crud regim din România s-au făcut şi desfăcut guverne, protagonişti fiind tot foşti – Constantin Dăscălescu, Ilie Verdeţ, apoi Mazilu. Numai că acesta aştepta parcă ceva.

După cum se ştie, în jurul orei 5,45 seara, a intrat în acţiune FSN-ul, care în perioada scursă după fuga vechii conduceri îşi stabilise noua strategie, în vederea preluării puterii, după regimul comunist alungat de revoluţia victorioasă. Şi iar a început să se tragă. Apoi a apărut dl. Caramitru în balconul fost CC-PCR şi a început să strige:

„- Nu mai trageţi! Nu mai trageţi! Spuneţi acolo să nu se mai tragă!”

Şi focul a încetat. Deci, cei ce trăgeau au ascultat dispoziţia unui membru marcant al FSN. Înseamnă că erau oamenii noii puteri care se autoinstaura, cu „ultimul pe listă” în frunte.

Începuse lovitura de stat. Revoluţionarii adevăraţi au dispărut din scenă, locul fiindu-le luat de eşalonul 2 al vechiului regim roşu. Astfel, revoluţia a fost furată de la înfăptuitorii ei. Iar pentru că noile figuri din scenă erau tot din cele vechi, nu au avut curajul să spună că sunt revoluţionari, autointitulându-se „emanaţie a revoluţiei”. Pentru acest lucru a fost nevoie să se continue vânătoarea de cetăţeni paşnici, ieşiţi imprudent pe stradă, fapt care a permis beneficiarului revoluţiei furate să afirme că „revoluţia a trebuit să fie înscenată.” Acesta este un neadevăr sfruntat. Revoluţia a fost, dar de ea au beneficiat cei ce poşteau puterea şi care au avut grijă să ascundă tot ce îi putea demasca. Ce a urmat este rezultatul unei politici antinaţionale, promovată de foşti, conduşi de preşedintele „Trei mandate”.

Galaţi, 21 iulie 2009

desen de Elena Liliana Fluture

CyberPoems

Purtam o femeie pe umeri

un cuvânt răătăcea deasupra patului
 ultimul felinar mai sufla peste bunicul meu
 câteva oase erau purtătoare de cântec
 ploaia falsă ca o moară hodorogită
 ca o roată desenată pe geam
 amurgul îmi trecea îndărătnic
 pe deasupra pleoapelor
 purtam o femeie pe umeri
 cu inima de portocală
 larg desfăcută pe prispă
 ca o pasăre cucerită de cuib
 amurgul acela îmi mângâia degetele
 iar gândul îmi sorbea cu nesaţ
 noaptea viitoare
 măcar de-aş găsi cuvintele
 potrivite
 neînvelite în plicuri reci

Aştept zăpezi, aştept zăpezi

măcar de m-aş putea întoarce
 cu primul reflux
 odată cu păsări plutind deasupra vulcanilor
 ploaia tâmpită şi ploaia strâmbă şi jale era
 dar eu nu vroiam să văd decât verdele
 colţului ierbii viu
 lângă care curgea rugăciunea
 inspirată din greşeala unui cuvânt
 fără litere
 din aburul gurii răsuflând galaxii
 fiori feciorelnici ai măruntelor clipe

Apollo

Valeriu VALEGI

O PRIVIRE ASUPRA NOILOR APARIȚII EDITORIALE

SPRE EPICENTRUL PROPRIULUI COSMOS

4. Constantin Gherghinoiu se află în fața unei mari dileme: până unde poate să-și revendice vâlul Mayei Poezia?

În „euGenia cosmosului meu” (Editura Ex Libris Brăila, 2009 - 95 pag., preț neprecizat) Constantin Gherghinoiu este egal cu el însuși, într-un prelungit sprint spre epicentrul propriului cosmos.

Ademenit de feeria propriilor inerții, poetul nu se lasă răvășit ci, vegheat de eul egolatru, respiră liber în aerul tare al unui ideal ajuns familiar.

Plăcerea poetului de a distila formele în care-și immortalizează imaginația a devenit, deja, de notorietate, fiecare nouă apariție editorială constituind o dovadă de netăgăduit.

Într-o sintetică formulare, poetul Constantin Gherghinoiu exersează în „euGenia cosmosului meu” dialogul/acordul cu ființa iubită, de drag de poezie, între viață și moarte.

De altfel, avântul erotic nu l-a părăsit niciodată pe poet, unele dintre cele mai reușite texte ale sale dând seama despre acest lucru: *”să bem iubito bruderschaft / iubirea noastră din al doilea raft / iubirea noastră de pus în vitrină / este mereu vină ...”* - Dincolo; *”neagră ești iubita mea / doi ciorchini de struguri sunt sânii tăi / două pere coapte buzele tale”* - Despre femeile din coșmarul meu).

De drag de poezie, Constantin Gherghinoiu s-ar lua de piept cu toate relele și amăgirile din lume.

Un poem intitulat „Peste mine, Moarte” dă măsura seriozității cu care poetul evaluează conviețuirea cu „doamna moarte”: *”da morfeu să știi morfeu / somnul ți-a trecut de Karme / și e somnul de vechime / da morfeu să știi morfeu / să nu-mi zici de albăstrire / să nu-mi zici de mântuire .../ și se face albăstrime / peste suflet peste tine Doamne / peste mine / cu minunea de treime.”*

Cu „euGenia cosmosului meu” Constantin Gherghinoiu mai urcă o treaptă.

PRILEJ DE REMEMORARE

5. Pentru un scriitor profund preocupat de unele dintre figurile emblematică ale culturii românești (Cioran, Ion Petrovici), precum Ionel Necula, un prilej de rememorare a unor locuri și a unor personalități din cultura „alveolei tecucene”, așa cum ne propune în „Uricar la poarta Moldovei de Jos” (Editura Grapho Press, Tecuci, 2009 - 220 pag., preț neprecizat), este mai mult decât emblematic.

În cuvântul de lămurire scriitorul afirmă: *”La o privire mai severă, dar dreaptă, se va vedea că Tecuciul, asemeni multor orașe de provincie, n-a oferit o ambianță prea fertilă pentru cei încercați de neliniștile spiritului”*.

Dorind să depășească această situație, trăind de o viață (într-o trează atenție!) pe meleaguri tecucene, Ionel Necula ne invită să cunoaștem câte ceva din istoria și legendele arealului tecucean, precum și figurile culturale definitorii ale aceluiași areal.

Rând pe rând, ca într-o procesiune mută, trec prin fața ochiului cercetător al autorului locuri (Academia de la Țigănești; Școala de agricultură; Palatul de la Țigănești) și personalități (Conăcheștii și Vogorizii, Take Anastasiu, Ioniță Hrisanti, Alexandru Papadopol, Ion Petrovici, Iorgu Iordan, Tudor Pamfile, C.D. Zeletin, Natalia Negru, Mircea Eliade).

Cu privire la marele istoric al religiilor Mircea Eliade, puțini știu despre rădăcinile sale tecucene; viitorul savant își amintește, cu emoție așezată, despre bunicul său dinspre tată, Gheorghe Ieremia din Tecuci: *”Aveam dreptul la dulceață și rahat, dar când câștiga partida de table, mai primeam o dulceață. Către seară, ne întorceam acasă pe strada Mare”*.

Poeta Natalia Negru - născută în Buciumeni, după spectaculoasele eșecuri maritale cu mai cunoscuții poeți Șt. O. Iosif și Dimitrie Anghel, a supraviețuit în satul Tecucel, comuna Buciumeni, raion Tecuci, aproape cinci decenii, într-un „rest de viață”, preocupată fiind și de rezolvarea unor situații practice (ex. ridicarea stării de chiaburie în anul 1956, în condițiile care stăpâna 3 ha de pământ).

Cartea propusă de scriitorul Ionel Necula constituie o sinceră și documentată pledoarie pentru actul de cultură ce transcende trecerii timpului.

Virgil DIACONU

(Din volumul "Destinul poeziei moderne",
Ed. Brumar, Timișoara, 2007)

Creatorul de poezie: poetul inspirat, daimonul, poetul harului, eu-l poetic

Poetul inspirat

Poeții clasici credeau că poezia pe care o scriu este *inspirată* de muze. Ei își începeau de regulă marile cânturi prin invocarea muzelor. „Cântă, zeiță, mânia ce-aprinse pe-Ahil Peleianul”, spune primul vers al *Iliadei* lui Homer. Cel care cânta nu era Homer, ci zeița, muza-zeiță. Poetul era *inspirat* în sensul că el, ca ales al zeiței, primea informația poetică transmisă de ea. Iar faptul că el comunica, la rândul-i, această informație celor care aveau urechi pentru ea făcea din poet un mesager al zeilor...

Știm că din cele nouă muze-zeițe ale mitologiei grecești șase aparțineau, într-un fel sau altul, poeziei. *Clio*, prima între muze, îi inspira pe rapsozi (interpretii textelor homerice), ea fiind la începuturi muza cântecului eroic, a epopeii, iar mai apoi a istoriei. *Euterpe* (*terpein* = a fermeca, a desfăta), *Cea care farmecă*, desfătată, era muza poeziei lirice și, mai târziu, a muzicii. *Melpomene* (*Cântăreața*) era muza tragediei, *Erato* (*Drăgălașa*) - muza poeziei erotice, a elegiei și a poeziei pastorale, *Polyhymnia* - muza imnurilor sacre și a poeziei religioase în genere, iar *Calliope*, mama lui Orpheus, muza poeziei epice (rapsodie, epopee) și, ulterior, a filozofiei. Cu atâtea muze, fiecare pentru unul sau mai multe „genuri” de poezie, vom înțelege că nașterea, crearea poeziei este pentru poetul antic de neconceput în afara muzei-zeiță, de fapt a forței inspiratoare pe care ea o exercită asupra poetului.

Ce înseamnă totuși, mai îndeaproape, inspirația? Ce înseamnă *a fi inspirat*? Știm că Pythia, Preoteasa Oracolului de la Delphi, profetea atunci când, aflată în centrul sacru al templului, respira aburii de origine vulcanică ce veneau din pământ prin *omphalos*, piatra găurită ce marca centrul oracolului și centrul spiritual al lumii. Fiind halucinogeni, acești aburii îi provocau Pythiei starea de transă în care profetea. Mai știm că vechii greci socoteau că Oracolul era înălțat exact în acel loc în care Apollon,

zeul luminii, binelui, scrierii și al artelor, îl îngropase pe șarpele Python, pe care îl omorâse cu săgețile sale. Python era însă stăpânul forțelor htoniene, al înțelepciunii și al profeției. Aburii pe care îi *inspira* Pythia erau (simbolizau) înțelepciunea și duhul profetic al șarpelui.

A fi inspirat putea să însemne, în această mitologie, a primi, ca un act inspirator, din afara ta o informație transmisă de o forță, de o entitate supranaturală, supraumană, informație pe care nu o poți avea de la sine, prin propriile capacități. Atât poezii, cât și profeții erau socotiți, în vechime, oameni nefirești, deosebiți în sens pozitiv, *aleși* (favoriți) ai zeului și/sau ai muzelor: ei erau aceia care *auzeau glasuri și aveau vise profetice*; care primeau, așadar, semne, informații (sacre, profetice, poetice) din partea divinității.

De pildă, faimosul profet și poet epic Epimenides (ultima treime a secolului al VH-lea î. Hr.), cel socotit de unii al șaptelea în rândul înțelepților, în locul lui Periandru, și-a scris *Theogonia* în 5.000 de versuri ca urmare a unui vis profetic de 44 de ani... pe care l-a avut în Peștera lui Zeus Diktaios de pe muntele Ida. Iată ce aflăm de la Maximos din Tyr: „(...) el însuși spunea că avusese parte de un vis, în care i s-au ivit zeii și glasurile zeiești și Adevărul și Dreptatea” (1, p. 63). În urma acestui somn îndelungat, de fapt a visului divin, poetul, care la început era cunoscut, se pare, sub numele de Buzyges, este numit *Epimenides*, care înseamnă „înțelegere târzie”; înțelegerea, cunoașterea îi vine târziu, în urma somnului (visului) inspirator. Este însă posibil ca numele *Epimenides* să semnifice „spiritul (*menos*) de după (*epi*) somn”, spune Constantin Noica, așa cum Prometeu înseamnă „prevedere”, iar Epimeteu „înțelegere întârziată”. Aristotel, părintele logicii, recunoaște că *poetul și profetul* Epimenides avea „duh *inspirat și inițiativ*” (ib., p. 60, s.m.), iar Platon îl socotește „un bărbat cu *har divin*” (ib., p. 60, s.m.). Între Epimenides și Epimeteu curge lumea.

Cuvântul *inspirație* provine din latină: *in + spiro*, *in + spiratio = insuflare*, comunicare a divinității către oameni; gr. *theopneustos = insuflare divină*. Cărțile sfinte, *Biblia*, *Veda*, *Coranul*, au fost create prin inspirație (revelație), adică prin transmiterea logosului divin. „Toată Scriptura este *insuflată* de Dumnezeu și de folos spre învățatură...” (II Timotei 3, 15, s.n.), spune Cartea Sfântă.

Inspirația e o forță *creatoare*. Ea conduce gândul celui care scrie textele sacre. „În această lucrare participă factorul dumnezeiesc, adică Duhul Sfânt, care discernе conținutul descoperirii și-l ferește de greșeli pe scriitorul textelor sacre, și factorul omenesc, aghiografal, care comunică acest conținut în expresii și cuvinte omenești”, spune Ion Bria (2, *Inspirație*).

(continuare în pag. 15)

Și va trebui să înțelegem că ideile sunt ale Domnului, iar cuvintele ale omului, după cum ne lasă să înțelegem cardinalul Franzelin. *Ideile* sunt ale Domnului, *forma* transmiterii acestora este a omului. Iar dacă inspirația oferă textelor sacre autoritate divină, aceasta este autoritatea informației, a ideilor comunicate, iar nu autoritatea formei.

Într-un basm românesc, un șarpe îi transmite unui om înțelepciunea sa, și anume aceea de a înțelege graiul tuturor animalelor. De fapt, povestea spune că șarpele îi *sufală* în gură aceluia om, printr-o trestie, știința sa. Omul *inspiră* duhul profetic al șarpelui.

Hesiod, poetul beoțian, primește poezia de la „muzele noptatice”, ca o *insuflare*: „Vers de profet *insuflându-mi* să cânt îmi dădură poruncă (...)” (3, *Theogonia*, p. 26, s.n.).

După Hesiod, dar și în tradiția vremurilor sale, Platon va susține și el „harul divin” al poezilor și rapsozilor, așadar creația poetică sub asistență divină: „Poetul e o făptură ușoară, înaripată și sacră, în stare să creeze ceva doar după ce-l pătrunde harul divin și își iese din sine, părăsit de judecată...” (Platon, *Ion*, 533e-534e). Poetul, spune de fapt Platon, creează doar după ce „este insuflat” cu har divin din partea zeilor.

Daimonul socratic și daimonul poetic

Dar divinitatea care îl inspiră pe om nu a fost înțeleasă în cursul timpului doar ca o entitate exterioară omului, ci și ca una interioară. Socrate le spunea discipolilor că toată înțelepciunea îi vine de la un glas pe care îl aude *în lăuntrul său*, pe care el îl numea *daimon*.

În credința mitologică grecească, daimonul era o ființă între zeu (divinitate) și om, uneori bună, alteori rea (*demon*). Daimonul socratic este însă altceva decât cel mitologic și decât conotația malefică a demonului: este glasul propriei gândiri și, mai mult de atât, glasul gândirii ajunse la înțelepciune, deci al *gândirii filozofice, speculative*. În ciuda atingerilor mitologice, atunci când vorbim despre daimonul socratic avem în vedere, așadar, gândirea *speculativ-filozofică*.

Nu altceva crede Plutarh, care spune că daimonul socratic este „partea superioară a sufletului” (Plutarh, *De Genio Socratis*, 22). Dacă sufletul, adică gândirea, are mai multe „părți”, să zicem gândirea *rațională*, gândirea *speculativă*, gândirea *artistică*, părți care sunt, de fapt, dimensiuni ale gândirii, atunci, pentru Socrate, „partea superioară”, calitativă a sufletului său este *gândirea speculativă*: ea este glasul lăuntric ce filozofează, este *daimonul*.

Dacă îl vom avea însă în vedere pe creatorul de artă, atunci vom spune că „partea superioară”, calitativă a sufletului său, daimonul, este *gândirea artistică*. Poetul are drept daimon gândirea artistică, de fapt *gândirea poetică*. Daimonul filozofului și daimonul

poetului sunt, așadar, entități, dimensiuni distincte și inconfundabile.

Mai înainte de Socrate, Euripide afirma că „spiritul nostru e un daimon pe care îl purtăm fiecare în noi” (4, fr. 147). Dar pentru că spiritul este, de fapt, gândirea în cele trei dimensiuni - rațională, speculativă, artistică - și pentru că dezvoltarea acestor dimensiuni ale gândirii este întotdeauna inegală în fiecare dintre noi, vom spune că de cele mai multe ori doar *una* dintre aceste dimensiuni (gândiri) ne este *daimon*, așadar gândire conducătoare. Numele pe care în mod curent le primim, așadar acelea de oameni *raționali*, de oameni *speculativi*, de *artiști*, vin de la gândirea conducătoare, așadar de la daimonul care ne tutelează.

Harul creator

Să vedem, acum, ce se întâmplă în gândirea creștină. După ce l-a făcut pe om „din pământ” și „a suflat în fața lui suflare de viață” (Facerea 2, 7), Domnul l-a dat omului ceva în plus față de celelalte viețuitoare: *har divin*. Omul este această ființă întreită: *corp* („pământ”, materie, biologie), *suflet*, *har* (parte divină). Omul reproduce astfel, la scara sa, trinitatea divină. „Există în noi ceva mai presus decât noi” -spune Fericitul Augustin. Suntem locuiți, așadar, de o *ființă* sau numai de un *duh*, de un *har*, de o forță ce ne întrece.

Dar ce este *harul!* Înțelegând, pe urmele lui Grigore Palama, *harul* ca energie dumnezeiască necreată izvorătoare din ființa dumnezeiască, părintele Stăniloae îi acordă atât sensul de „energie actualizată a Duhului ca lucrare” (lumea, creația divină), cât și acela de „energie ce se imprimă în ființa celui în care Duhul Sfânt lucrează, făcându-l capabil și pe acesta să lucreze (...)” (5, p. 303). Sfântul Di-adoh al Foticeei crede că „harul lui Dumnezeu se sălășluiește în adâncul sufletului, adică în minte” (*Filocalia*, voi. I, cap. 77, p. 427).

Duhul Sfânt, harul ne este lăuntric. Dar lăuntric ca o energie virtuală, latentă. El nu lucrează de la sine, ci prin decizia (libertatea) noastră și în colaborare cu noi.

Se vede astfel că modelul antropologic din scrierile apostolice (I Tesaloniceni 5-23, de pildă) este trihotomic: omul este alcătuit din *corp*, *suflet* („duhul lumii”), *har* („Duhul lui Dumnezeu”). În acest fel, noi - unii dintre noi -, cei care am trezit harul din noi, grăim, spune Sfântul Apostol Pavel, și creăm, spunem noi, „nu în cuvinte de învățătură ale înțelepciunii omenești, ci în cuvinte de învățătură ale Duhului Sfânt” (I Corinteni 2, 12-13). Opera noastră, putem spune, se exprimă „în cuvintele de învățătură ale Duhului Sfânt”.

(continuare în pag. 16)

Eu-l psihologic și eu-l poetic

Ne întoarcem la citatul din Platon: „Poetul e o făptură ușoară, înaripată și sacră, în stare să creeze ceva doar după ce-l pătrunde harul divin și își iese din sine, părăsit de judecată...”

De aici înțelegem că poetul are o condiție dublă: pe de o parte el este ființa „înaripată și sacră”, așadar ființa care creează poezie atunci și numai atunci când este pătrunsă de harul divin, moment în care ea părăsește judecata, deci rațiunea, gândirea rațională; pe de altă parte, poetul este ființa dotată cu judecată, cu gândire rațională, care nu este creativă poetic. Platon pare să spună că gândirea poetului are două stări diferite: 1) *gândirea pătrunsă de har divin*, care este de fapt inspirată și creatoare, și 2) *gândirea rațională*, care nu produce poezie. Aparținătoare poetului *ca poet* este gândirea creatoare „insuflată” cu har divin sau gândirea *inspirată*. Această concepție, aceea a gândirii creatoare inspirate de divinitate, a ieșirii ei din sine-le rațional, a extazului, a „neburniei” poetice, a fost păstrată, până în zorii modernității, sub numele de *inspirație*. O teorie pe care gândirea modernă o coboară de pe soclu, pentru a o înlocui cu altceva.

Să urmărim, acum, gândirea modernă către începuturile sale și să vedem ce pune ea în locul inspirației, ce schimbări aduce vechii teorii a inspirației. În scrisoarea către Paul Demeny din 15 mai 1871 (6), Rimbaud scrie, cu privire la creativitatea sa, următoarele: „EU este altcineva. Nu e vina aramei dacă se trezește trâmbiță!”

EU, arama (omul comun, rațional), pot deveni altcineva: trâmbiță, cântăreț, poet. Rimbaud ne dezvăluie, astfel, cele două stări sau moduri de a fi ale gândirii sale: *arama* și *trâmbița (altcineva)*, cărora le mai putem spune *eu comun* și *eu poetic*. Rimbaud este aceste două eu-uri deopotrivă, iar dintre ele, doar unul are facultate poetică. Parcă nu suntem chiar atât de departe de poetul prezentat de Platon...

Despre cele două eu-uri ale creatorului ne vorbește mai clar T.S. Eliot, în eseu *Tradiția și talentul personal* (1919). El face, astfel, deosebire între „*omul care suferă*” și *spiritul care creează*”. Creator de poezie este *spiritul*, singurul capabil să digere și să transforme „*pasiunile care-i constituie materia*” (7, p. 26).

Pe tărâm românesc, Liviu Rusu distinge, în 1937, între „*eu-l poetic*” sau „*artistic*”, generator de valori absolute, și „*eu-l psihologic*” sau „*empiric*”, ce ține de „*simțirea personală*” (8). Cele două eu-uri par să fie funcții diferite ale uneia și aceleiași gândiri. Astfel, *opera* scriitorului este creația *eu-lui poetic, artistic*, iar nu a aceluia *psihologic, empiric*, ce este adesea comun și neinteresant. *EU este altcineva*.

EU, cel care creez, nu sunt *eu-l psihologic* sau *empiric*, ci altcineva - *spiritul creator, eu-l poetic*.

Dacă îl vom compara, acum, pe Platon cu teoreticienii moderni, vom observa două lucruri: Dualitatea formală (tipologică) a gândirii se menține: poetul este, *ca om*, gândire rațională (Platon), „*aramă*” (Rimbaud), „*om care suferă*” (T.S. Eliot), „*eu psihologic*” sau „*eu empiric*” (L. Rusu); și tot el este, *ca poet*, gândire creatoare „*pătrunsă de har divin*” (Platon), „*trâmbiță*”, „*altcineva*” (Rimbaud), „*spirit care creează*” (T.S. Eliot), „*eu poetic*” sau „*eu artistic*” (L. Rusu).

Spre deosebire de Platon și de gândirea tradițională, care spun că poetul creează prin harul divin ce îl pătrunde, poetul și teoreticianul modern consideră că poezia este creația exclusivă a aramei ajunse trâmbiță, a „*spiritului care creează*”, a „*eu-lui poetic*” sau „*artistic*”, așadar creația acelei *gândiri* pe care am numit-o *poetică*. Poezia este creația *gândirii poetice*, gândire ce are capacitatea de a crea prin propriile forțe, deci fără sprijinul muzelor-zeițe, al harului insuflat, al inspirației divine. Gândirea poetică, se spune acum, este singura răspunzătoare de intrarea în lume a poeziei. De aici încolo vom vorbi despre *poezia modernă*, așadar despre poezia care se face de la simbolism încoace.

desen de Elena Liliana Fluture

Diana Carmen BALMUȘ

Gambit

Intrând în universul de discurs al prozei **Gambit** pe care domnul **Dimitrie Lupu** ne-a adus-o spre lectură în cadrul cenaclului literar *Noduri și Semne*, descoperim o lume ce tinde către dobândirea și împlinirea în frumos, în care sacrificiul este parte din viață și un mod de desăvârșire a ei, în care totul conduce către un mod de a trăi frumos, cu sens, către o viață autentică, tocmai pentru că cuprinde asemenea momente de trăire atemporală a frumuseții.

Gambit – sacrificiu al unei piese pentru atac; sacrificiu pentru frumos, pentru frumusețe. Pornind de la interpretarea titlului, ajungem să deținem, ca de obicei în cazul acestui autor, cheia de înțelegere a textului.

Astfel, în cazul acestui text, gambit-ul reprezintă sacrificiul pieselor de șah, care prin lupta lor ajung la frumusețea însăși, însă și sacrificiul pentru frumusețe al celor doi jucători: sacrificiul de timp, dăruirea deplină pentru joc și mai ales pentru frumusețea întruchipată de zarzărul Țipor. Cei doi jucători: Marat Țvetenco și Alejandro Almiente Saavedra, zarzărul care este un pom fructifer atât de nefiresc, atât de deosebit, piesele de șah atât de mărunte, însă cu un potențial la mărțeție, toți aceștia trăiesc în două lumi, în două dimensiuni, participând la frumusețe, chiar întruchipând frumusețea, însă totodată făcând și lucruri cotidiene: reparând barca, hrănind păsările, rânind la vacă și la porc (Țvetenco), stând înconjurat de plozi și de nurori (Saavedra), având uscături și parcă nehotărându-se între cer și pământ (zarzărul), stând într-o cutie, pe fundul unui cutar (piesele de șah).

Zarzărul mi se pare foarte important, nu e un zarzăr oarecare. E zarzărul Țipor, zarzărul minunat. Primăvara este o chemare la frumusețe pentru pom, care înflorește fără întârziere ca răspuns la aceasta, însă chemarea nu este destinată doar lui. Este o chemare pe care o transmite mai departe "tuturor celor dispuși să-l asculte". Sacrificiul lui Țvetenco e chiar răspunsul lui la chemarea la primăvară, la frumusețe, a copacului. Dar de ce a căzut Țvetenco din acest zarzăr? De ce nu a atins frumusețea însăși, de ce nu a reușit să-l termine de curățat? Pentru că nu e atât de important să câștigi, ci contează mai mult frumusețea actului, frumusețea încercării, lupta – la fel ca în cazul jocului de șah.

De ce a continuat Saavedra jocul de șah chiar și după accidentarea lui Țvetenco? Și de ce piesele i-au răspuns? Pentru că sacrificiul era deja făcut, din partea ambilor jucători, și chiar ar fi fost păcat ca acest sacrificiu să fi fost în zadar (atât sacrificiul, gambit-ul lui Saavedra, dar și sacrificiul pentru frumusețea zarzărului realizat de Țvetenco). Piesele au viață în ele, cuprind atâta istorie, atâtea povești, o întregă lume, încât nu e de mirare că au început să joace singure. Nu cred că este vorba de spiritul nimănui care le mișcă, nu e răspunsul cuiva care joacă singur șah, mutând atât albele cât și negrele. "Gambit în fapt, gambit pro forma" reprezintă sacrificiul real al lui Țvetenco, ca răspuns la sacrificiul din joc al lui Saavedra.

Îmi place acest text pentru că e plin de sensuri, de deschideri, de lucruri aparent banale care ascund o mare frumusețe, așa cum e cazul unui simplu joc de șah. Este o lume în lume în lume, lumi care se întrepătrund reciproc (regi, regine, generali, cai, nebuni, soldați; piese de șah; lume). Această plinătate a existenței personajelor, care trăiesc în mai multe dimensiuni ale existenței în același timp, mi se pare cu totul deosebită, în timp ce profunzimea și pluritatea de sensuri pe care o întâlnim, mai ales în scrierile mai recente ale domnului Dimitrie Lupu, mi se par a fi o caracteristică esențială a operelor acestuia.

desen de Elena Liliana Fluture

TÂRGUL DE CARTE GAUDEAMUS 2009

București, 25-29 noiembrie

Cea de a XVI-a ediție a Târgului Internațional "GAUDEAMUS - Carte de învățătură" s-a încheiat. Evenimentul, organizat de Radio România în perioada 25 - 29 noiembrie 2009, a avut loc în Pavilionul Central al Complexului Expozițional RomExpo din București. În semn de recunoaștere a anvergurii și standardelor sale demonstrate în acest an, evenimentul a fost inclus de Comisia Europeană în Calendarul Anului European al Creativității și Inovării.

Suprafața pe care s-a întins anul acesta târgul expozițional a fost de circa 14.000 mp, aproape de suprafața limită a cunoscutul pavilion expozițional. Programul de manifestări al ediției a cuprins peste 500 de evenimente organizate în diferite locații asigurate în spațiul expozițional. Circa 107.000 de vizitatori au participat la această ediție a târgului care a numărat 385 de expozanți reprezentând câteva dintre cele mai importante segmente din domeniul editorial și educațional: edituri, instituții de învățământ românești și străine, agenții de difuzare de carte românească, firme multimedia, asociații profesionale, ONG-uri, centre culturale, instituții mass-media, biblioteci etc.

Cu acest prilej publicul a avut posibilitatea să i-a contact cu ultimele apariții editoriale ale celor mai prestigioase edituri din România și din străinătate și cu evenimente culturale de cea mai înaltă ținută, susținute de figuri proeminente ale culturii naționale și internaționale.

La una dintre manifestările programate, cea de lansare a cărților organizată de editura Vinea (editură care s-a prezentat anul acesta cu 43 de cărți editate în anul anterior), la orele 18.00, în prima zi a târgului, a fost lansat volumul de eseuri intitulat "Autograf" al scriitorului gălățean Petre Rău. Despre carte s-a vorbit la modul elogios, atât autorul cât și apariția editorială fiind apreciați și puși într-o lumină favorabilă, în prezența unui public ad-hoc prezent în fața standului, printre vorbitori numărându-se poetul Nicolae Țone, directorul editurii și scriitorul Ion Lazău, redactorul șef al editurii Vinea. Printre participanți de prestigiu s-au numărat Viorel Dianu, Nicolae Macovei (ambii autori cu cărți lansate la aceeași editură), poeta Maria Timuc și binecunoscutul discipol al lui Nichita Stănescu, poetul și eseistul Aurelian Titu Dumitrescu.

Gaudeamus 2009 a reprezentat, așadar, un important eveniment cultural, dar și un prilej de largă deschidere și afirmare atât pentru creatori și editori, adică expozanți, cât și pentru marele public - cititorul - care, se pare, nu se sfiște să acorde în continuare interes cărții și învățăturilor ei.

Redacția

Viorel DARIE

Fragment din romanul "Adoris și Kromia"

Cap. 48

Era o dimineață senină, îmbietoare, când oaspeții lui Craton își luau rămas bun de pe bordul elegantelor corăbii oferite spre a-i duce la Atena. Ziua aceea, la fel și zilele care urmau, au fost nespuse de frumoase, pătrunse de-o lumină nouă, pură, ca seninul curat al depărtărilor. Briza mării, ușoară, adia mângâietoare, umflând pânzele albe și zvelte ale corăbiilor ce lunecau lin, ca niște lebede semețe pe ape sclipitoare.

Pluteau, călătorind mereu spre apus, admirând ostroave pașnice ce-i salutau cu căldură. Ostroave nenumărate, întinse și verzi, cu cetăți albe zidite pe crestele stâncilor; ostroave mici, acoperite cu ierburile galbene, pe care rătăceau în voie turme de capre.

Nici marea nu mai era pustie; era cutreierată în lung și-n lat de multe corăbii grăbite s-atingă depărtările ori nerăbdătoare să se întoarcă acasă, străduindu-se, toate, să-i îmbogățească ori să-i ruineze pe stăpânii lor.

Călătoria părea atât de deosebită, chiar și pentru Adoris și pentru cei din anturajul regelui Agatos, care călătoriseră adesea pe mare. De pe bordul corăbiilor scrutau feeria mării, urmărind nostalgic cu privirea orizontul nemărginit.

Kromia era nespuse de entuziasmată și emoționată de frumusețile de excepție ale călătoriei. Capul frumos, cu părul negru și strălucitor mângâindu-i umerii, era sprijinit pe pieptul lui Adoris care o privea duios. Cât de pure trebuiau să-i pară acestui diamant al spiritelor marea, cu valurile albastre ori verzi, vuind adormitor, și cerul senin și cristalin cu reflexe verzui la orizont, de acolo de unde răsar ca-n povești trunchiurile înalte ale chiparoșilor, dezvăluind tainele ostroavelor necunoscute.

Adoris, admirând chipul transpus de fericire al frumoasei Kromia, retrăia cu mare emoție apropierea de casă. Scruta depărtările cu evlavie și nerăbdare. Toate-i păreau atât de familiare, atât de primitoare, și totuși scâldate într-o lumină atât de neobișnuită.

Își simțea inima-i cuprinsă de fiorii plăcuți ai aducerilor aminte. Recunoștea zborul vesel al rândunelelor de mare jucându-se pe crestele valurilor. Și apa mării, și vietățile din adâncurile ei începeau să-i fie cunoscute. Îi părea cunoscut și vântul ce începu să adie dinspre Corint, acel vânt aducător de zile luminoase și clare, ca o cupă de cristal.

Zărand una din numeroasele corăbii de pe întinsul apelor, Adoris tresări: Hei! Vere Orestes! Mă recunoști? Sunt Adoris, vărul tău! Unde pleci tocmai acum când mă-ntorc acasă?

Corabia lui Orestes trecu însă grăbită înainte, pesemne era prea departe iar vărul său nu-l auzi. Curând, foarte curând, ar trebui să răsară la orizont pământul sfânt al cetății Atena. Nu se zărește încă? Întârzie să-l întâmpine? Puțină răbdare, Adoris! Curând vei revedea chipul strălucit al patriei tale!

Ah! Iată minunea! S-au îndurat, în sfârșit, zeei din Olimp de sufletul meu rătăcitor? Zăresc, colo departe, spre miazănoapte, piscurile albe ale muntelui Parnas, scânteind luminate de soare! Și iată, încep să zăresc panglica șerpuitoare, lucioasă și albă a țărnelor din Pireu!

Apropie-te, pământ drag! Apropie-te degrabă! Apropie-te, casă părintească! Ah! Iată! Acum zăresc strălucind Acropole deasupra orașului Atena! Te salut, semeată și albă zidire, încântătoare, mândrie a atenienilor!

Cât de mult vă-ndrăgesc, poteci domoale ce urcați încet spre culmile orașului, printre zidurile cele mari! Aud și sunetele tălângilor turmelor de oi adăpostite la umbrele zidurilor! Ce-ntinerit îmi pare portul Pireu, cu căsuțele albe, așezate-n trepte, de-a lungul teraselor țărnelor.

Aud și sunetele atât de limpezi și plăcute ale flautelor, venind de pe plajele însorite, închinat valurilor de o inimă simțitoare și gingașă! Iar sus, acolo, în cetatea Atenei, negreșit mă-șteaptă cei dragi. Poseidon, tu zeu al mărilor, zorește corabia, căci ard de nerăbdare să-mi revăd părinții și locurile în care am copilărit!

Adoris, fremătând de nerăbdare și fericire, privea într-una în ochii nespuse de dragi ai Kromiei. Lumina ochilor ei atât de enigmatică, chipul ei de zeiță a frumuseții, cu obraji îmbujorați de emoție și extaz, reflectau cu candoare puritatea cerului senin și frăgezimea pajiștilor verzi. Era atât de fericită, avea atâta încredere în viitorul ei alături de Adoris!

Scrutând cu extaz minunile oferite ochilor vedea totul într-o lumină atât de nouă, atât de caldă, cum nu și-ar fi putut închipui altădată. Ce albe erau coloanele și acoperișurile palatelor ce se întvedeau printre coloanele verzi ale chiparoșilor!

(continuare în pag. 20)

Parcă străluceau ca poleite cu aur! Ce curioase erau casele cele nenumărate, risipite pe povârnișurile colinelor, înălțându-se în trepte spre Acropole! Ce albastre i se păreau valurile care scăldau stâncile albe ale țărmurilor! Ochii ei, mari, adânci, tulburători, visători, concentrând în ei toate frumusețile din jur, pătrundeau chiar și dincolo de linia orizontului, atingând cupola curată a cerului.

Își închipuia un vis care s-o poarte acolo, sus, în munții din lăcașul zeilor. De acolo, visa să coboare agale, pe o pajiște verde, admirând pădurile de cedri și coloanele templelor de marmură. Apoi, braț la braț cu Adoris - alesul inimii ei, cel mândru ca Apollo în ținută de prinț - visa să coboare distinsă, treptele albe, de marmură pură, până în Agora, piața cea mândră a cetății. Și toate privirile atenienelor oacheșe s-o urmărescă când trece frumoasă, îmbrăcată în veșmânt alb diafan, purtând diademă cu briliante pe frunte, generoasă și adorată în acea mulțime rafinată și elegantă a anticei lumi!

*

Corăbiile soseau încet și liniștit spre țărm, făcându-și loc printre cele din port. Regele Agatos veni mai aproape de Adoris și Kromia, luându-le mâinile în mâinile sale și admirând spectacolul orașului de pe înălțimi.

Sosi în rând cu ei și regina Ariadna. În acele momente uitaseră cu toții nefericirea izgonirii din țara lor. Erau visători, fericiți, bucurându-se de-a fi ajuns cu bine pe țărmul sfintei cetăți din Atena, măreța și ocrotitoarea cetate!

desen de Elena Liliana Fluture

CyberPoems

În orașul oracol

creația mea atârnă de frig primăvara
unsprezece bărbați s-au întrupat în gând
să-mi i-a locul
purificata dragoste ce o scriu din burduf
logoreic
în orașul oracol
unde un cal încordat
mai blând decât ecuajiiile mele
toarnă sfere pe ciuturi
așa încât
aveam berechet ierburi agățătoare de munte
parcă trezeam foamea unei toamne aride
prin fumul pieziș al lașității mele
pământuri deșarte descărcând dureros
pânzei pe gând i se mântuie noaptea

Mamă, eu scriu

stoluri de ani se petrec
nu mai pot zbura să țin pasul
galaxiile mele răsufală de ploaie târzie
unde ești iubire să-ți dai viața
precum avioanele astea turbate
din geometria de domuri îmi alcătuiesc dorul
cum moartea atârnată
de-un arc de nor se petrece
lungile râuri îmi mărturisesc despre o
călătorie
neterminată
mamă eu scriu iar penumbra se pune
opritele ornice
liniștea ruptă
unde nu-i dor nici c-ai s-auzi de mine

Apollo

Petre RĂU

Ion D. Goia - o pană pentru îmblânzirea lucrurilor

Cartea de poezie a lui Ion D. Goia, apărută în anul 2007 la editura Arhip Art din Sibiu și intitulată "Trandafiri albi pe cer" este un text liric al încordărilor sufletești în care truda poetului este demnă de toată lauda.

Încă din cuvântul introductiv poetul admite cu deschidere și condescendență că, chiar dacă deține harul de a scrie poezie, nu va ști niciodată să definească exact ce este poezia. Și nici măcar ce este poezia sa. Pornind de la aceste considerente autorul accede astfel la întrebarea "Cât timp se va mai scrie poezie?", întrebare care, desigur, nu este una originală, dar care îi oferă prilejul să identifice repere cu privire la actul esențial, misionar dar și sisific al creației. De altfel, chestiunea în sine, deloc una simplă, îl va acapara și implica, îl va determina singur să se antreneze în câteva riscante răspunsuri.

Axa creației sale poetice, în jurul căreia gravitează însăși existența omului Ion D. Goia, are două puncte esențiale: un punct de start sau inițiere, și unul de sosire, definitiv în contextul actului creator. Ca repere ontologice ale respectivei creații, aceste două puncte cardinale ni-l prezintă pe eroul liric pornind de la manifestarea exuberanțelor tinerești ale adolescentului licean, până la vârsta senectuții în care intervine nevoia de echilibru, de stabilitate și permanență.

În pofida faptului că poemele prezentate în volum se întind pe o perioadă de peste jumătate de secol de realizare auctorială, nu poți urmări o evoluție în timp a creației sale artistice întrucât rânduiala poemelor a fost făcută după cu totul alte criterii decât cele ținând de ordinea temporală. Mai mult, diferențele temporale, între două poeme consecutive, de pildă, ating uneori și plus/minus câteva decenii.

În primul grupaj, intitulat "Păcatele adolescenței (versuri scrise în timpul liceului)", poemele își etalează mantia stângăciei specifice perioadei de început a creației artistice. Mai întâi că se observă clar influența marilor clasici. Din acest grupaj poetul oferă cu bunăvoință, precum un adolescent dornic să gloseze ceea ce ar fi vrut să ne spună, cheia primului poem din carte, "Palatul vrăjit", scris în perioada vieții de licean din Focșaniul anilor cincizeci. El se destăinuie, pe alocuri,

așa cum o și evocă: "*Din ce mi-a plăcut mai mult sub soare*" (Doar de chipul tău să-mi fie dor, p. 17).

În întregul volum se merge către poetic fără o rupere de cotidian, fără o concentrare pe teme majore sau altcumva. Astfel că autorul a reușit să-și creeze un univers poetic propriu, în care desfășurarea actului poetic nu întâmpină obstacole majore. Sunt, în cvasitotalitatea lor, poeme despre intimitate și profunzime, despre prietenie și apropiați, despre ființe și lucruri care s-au perindat prin preajma autorului. Din acest motiv, dar și din altele, s-ar putea afirma că, în general, poezia cuprinsă în volumul de care vorbim se înscrie pe coordonatele a ceea ce s-ar putea defini ca un liric de familie.

În general, poemele nu se află dincolo de conținutul și forma pe care o are textul. Lungile enumerări de elemente aparținând exclusiv unui univers domestic, prozaic prin excelență, dau sugestia de infinitate, ceea ce creează impresia unei realități miraculoase. Animismul impulsiv relevă dorința poetului de a-și apropia realitatea descrisă, până la perfecta identificare cu ea.

De pildă, sălciile, plante cu lujeri elastici și frunze căzătoare, copaci cu un simbolism străvechi, sunt întruchipate în poezia lui Ion D. Goia precum bocitoarele care deplâng morții satului sau întâmplările tragice: "*...Au plâns când luna a înghețat / Au plâns când câinii n-au mai lătrat / Și-au plâns când tihna a fost s-o frângă / Dangăt de clopot bătut în dungă*". Sălciile sunt copaci care-și distrug rodul (lepădându-și florile înainte ca rodul să lege), ceea ce simbolizează o dăruire spre o viață de castitate, sau, în unele variante, spre fertilitate, sau încă, atunci când peste ani acești copaci devin golași, poți trăi sentimentul unei deziluzii: "*Pe râu la vale, pe malul stâng, / Mulțimi de sălcii azi nu mai plâng; / În josul apei, pe-un pat enorm / Sălciile golașe, uscate, dorm*" (Sălciile, p.40).

(continuare în pag. 22)

Înconjurată mereu de un farmec misterios salcia mai este considerată și un simbol al bucuriei și al vieții, un copac divin cu reverberații hristice. De aceea alături de sălcii, îl întâlnim pe poet cu gesturi molatece și cu privirea pierdută în gânduri, cu aer romantic, uneori suferind o suferință impersonală, chiar de dragul suferinței. Îl întâlnim nostalgic, iubind parfumul toamnei și peisajul ei trist, părând o ființă profund tristă, nefericită și neajutorată, azvârlită în brațele miraculoase ale unui descântec: "*Rostit la mânie, blestemul a prins / Și scoarța terestră mereu s-a încins,*" (Dezlegare, p.42).

Poetul își estetizează permanent trăirile, poetizând realitatea prozaică descrisă și învăluind-o într-o aură de magie prin închipuirea unor fastuoase ceremonii ale existenței. Strigarea se întâmplă ca semn al dezrădăcinării prezente în subsidiar și e îndreptată spre dezechilibrul, balansând în sensul unei pustietoare contopiri a liniștii din afară cu zvâcnici profund lăuntrice: "*Că seara nu s-aud pe uliți / Nici zvon de glasuri și nici șoapte, / Ci doar lătrări prelungi și triste, / Plâng streșinile-n miez de noapte*" (Plâng streșinile-n miez de noapte, p.44).

Renunțările înlocuiesc uneori regretele și melancoliile întârziate, prin distorsionări în mărele de liniști ale universului: "*Și-n tăcerea aspră și curată / Din vecinătatea astrelor, / Eu să uit de lume și de vreme / De nimic să nu-mi mai fie dor*" (În caleașca timpului, p.50).

Iată dar, și un spectacol al negației, surprins în poemul "Stornează-mi anii" (p.57), în care eroul liric, inundat de amăgirea anilor târzii, își revendică, în pofida conștiinței imposibilului, dreptul de a relua totul de la început: "*Ce n-ai făcut nici pentru zeii mari, / Învingători în lupta cu Titanii, / Fă pentru mine azi, bătrâne orb: / Dă ceasul înapoi, stornează-mi anii*", reluarea având aici și o conotație elocvent placentară. Eroul liric are însă ce regreta din viața trăită. De aceea își dorește să fie iertat pentru greșelile săvârșite în efemera sa trecere pe pământ, pentru toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le înfăptuiască și nu le-a acordat atenția cuvenită: "*Bibliotecile pe care nu le-am citit, / Căinii pe care nu i-am hrănit, / Săracii pe care nu i-am miluit, / Fetele pe care nu le-am iubit*" (Nefăcutele, p.92).

Astrul se manifestă ca un teatru unic al armoniei, un izvor al speranțelor reîntregite în goana spre rai, în timp ce teluricul contribuie ca un addendum la ordinea și liniștea sufletească: "*Pogorâte din cer, rămășițe de stea / S-au mutat și-au rămas doar în inima mea.*" (Flori albastre de in, p.68).

Discursul poetic este grefat pe o sensibilitate de tip autarhic, nesupusă decât închipuirilor datorate inspirației și experienței cu care s-a îmbogățit, în timp, conștientizarea.

Sub pana lui Ion D. Goia poezia pare animată de tendința personalizării lumii înconjurătoare, de luarea ei în posesie prin cuvinte care sunt în și din imagini, reușind să aducă blândețea lucrurilor mai aproape de noi.

CARTI

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Cazemate cu ochi* – Virgil Costiuc, Editura Fundația Culturală Antares, Galați, 2009
- ❖ *Fără îngeri* – Sanda Panait, Editura Fundația Culturală Antares, Galați, 2009
- ❖ *Armonii celeste* – Cenaclul Arionda, Volumul IV, Editura Olimpias, Galați, 2009
- ❖ *Oameni în memoria Galațiului* – Biblioteca V. A. Urechia, Editura Axis Libri, Galați, 2009
- ❖ *Sărbătorile antichității* – Violeta Ionescu, Editura Axis Libri, Galați, 2009
- ❖ *Izvorul zânelor* – Mariana Solomon Lazanu, Editura Sinteze, Galați, 2009
- ❖ *Vremea vremii* – Valeriu Valegvi, Editura Opera Magna, Iași, 2009
- ❖ *Veneticii* – Ion Lazu, Editura Ideea Europeană, București, 2009

**POEME SELECTATE DE PE
CENACLUL ONLINE "NODURI ȘI SEMNE"**
(www.cenaclu.inforapart.ro)

Anișoara IORDACHE

De ce

de ce mi-ar păsa de plânsul ploii
când,
iată, spicul grâului îl dorește atât de mult?!

de ce-aș fi îngândurată că astrul zilei moare,
când visătorii poeți
laude aduc luceferilor nopții?!

de ce aș avea teamă de singurătatea morții
când
clipele vieții
cu bune, cu rele
în cumpănă abia le mențin?!

Ana Maria RĂU

Prea mult

Atâta foamete de bunuri
Îneacă lumea în păcat,
O nouă pată peste timpul
De foc și patimă-ncercat.

Atâta trudă într-o viață,
De bunuri să te înconjori,
Ești doar un șubred fir de ață,
Nimic nu iei de-o fi să mori.

Atâta ură-ntre popoare,
Pământu-n sânge e-mbibat,
În fiecă secundă moare,
Copil, femeie, ori bărbat.

Atâta suferință poartă,
Omul în cuget și simțiri,
Și lacrimi nesecate pică,
Prin ploaia multor amintiri.

Atâta doliu-n astă lume,
Se nasc copii fără părinți,
Povestea neagră viața-și spune
Iar noi ne resemnăm cumiști.

Anador

Simplu

mă reduc la simplu cuminte sfios
mă cert iar cu timpul
ce minte frumos

și caut cuvinte de-alint și de dor
mai scriu poezii
de-al artei amor

un zâmbet se naște o lacrimă piere
privesc ca la teatru
iubiri efemere

voi oameni din îngeri și îngeri din voi
zadarnic vă plângeți
dorind lucruri noi

când toate-au fost spuse și toate făcute
rămân înțeleșuri
durerilor mute

Bogdan Ilin

Renegare

Mă pierd în mine și în cugetări prea tulburi,
Fire și noduri amestecând destine,
Fără rost încerc să mă desprind de gânduri
Ce mă împletesc mereu, în somn, cu tine.

Departa îmi par munții cu frunțile în nori,
Departa pare marea cu valuri de argint,
Cu frământarea lumii căzută peste noi,
Aproape doar pe tine, stigmata mea, te simt.

Mă pierd în tine și în lucruri prea mărunte,
Printre neliniști, demult mi s-a stins nimbul;
Aș vrea stânca lui Sisif să o urc pe munte,
Sau pe Golgota, crucea, răstignindu-mi timpul.

Mi-am semănat în suflet crud izvor de lacrimi,
Căci numai prin durere viața am simțit,
Iar ochii visători, încărungiți de patimi,
De tine se vor rupe, privind spre asfințit.

Ginelă TEOHARIDI

- Germania -

Glasul tău

Am simțit cum glasul tău rățăcea drumul și căuta grăbit o potecă lăturalnică spre "liniște". Îți cunosc glasul de undeva, de demult, dar azi am conștientizat prima dată că poartă în el "culorile toamnei". Uneori are tonalitatea verde a brazilor, alteori moliciunea frunzelor galbene, iar uneori e lipsit de vlagă, așa ca frunzele veștejite, alintate doar de vânt în ultimul lor drum spre pământ!

Mă las vrăjită de minunea din glasul tău și știu că pentru a "privi" toamna din vocea ta nu trebuie decât să deschid urechea sufletului să pot auzi cum foșnește vântul prin pădurile verzi ale ochilor tăi, dar aud uneori și căderea frunzelor ostenite de atâta iubire solară!

Glasul tău îmi amintește de mâna întinsă cu prietenie atunci când orbecăiam în întunericul destinului. Întâlnirea cu tine nu aparține acestui timp, ci altor veacuri, poate doar inventate de mine. Dar inima mea către tine mă va purta întotdeauna, fără busolă. M-a dezorientat doar ideea că te-aș putea iubi mai mult decât pe proprii mei copii! Dar am descoperit repede că eu sunt un trunchi de copac, copiii sunt vlăstarele tinere, iar tu, tu ești seva, fluidul tainic ce mă ajută să înțeleg cine sunt.

Șah cu Dumnezeu

Mă îndrept plină de dor spre "prietenu meu pietrificat", îi sorb lacrima rece, îmi ud fruntea cu apa sfântă și devin mai optimistă! Atât de mult îmi doresc să vin sâmbătă seara la tine, să-ți spun basme înainte de culcare, să-ți sărut duios ochii obosiți și fruntea minunată! Să te învelesc cu propriul meu trup - scut între trecut și viitor! Sper... sper ca atunci când te vei trezi să fie duminică și să ne bucurăm împreună de o dimineață sfântă în care să-l citim pe Labiș, pe Eminescu.

Visez uneori, în graba mea de a trăi frumos, că lumea e o tablă de șah deschisă pe palmele timpului... Și cred, în naivitatea mea, că aș putea juca șah cu Dumnezeu...

Pândesc

Sunt doar un vânător de culori
cu răbdare pândesc
dimineață de dimineață
de la fereastra dormitorului meu
răsăritul
iar seara
din același loc
pândesc apusul
geana obosită de lumină
Pândesc stelele
să văd cum deapănă tainic fuiorul tăcerii
în noapte
Le vânez
magia viselor cu noi
atâta liniște și atâta bucurie cât într-o viață
se lasă atunci încet peste suflete
ca și când în tăcerea iernii doar fulgii
de nea colindă duios la fereastră.

NODURI ȘI SEMNE

- ATELIER -

30 octombrie 2009 (a citit Adrian Huidu – proză)

ADOARME-MĂ, DEZAMORȚEȘTE-MĂ!

„- În curând o să murim, mi-a spus el și s-a așezat mai bine lângă mine. Adică, în curând o să murim, asta mi-a spus și s-a așezat mai aproape de mine, cu mâna stângă pe sub ceafa mea, ridicând puțin brațul, ca să nu mă incomodeze. Mi-a spus că în curând aveam să murim și eu i-am făcut loc brațului și mi-am așezat cu grijă capul ca să nu-l deranjez, am testat puțin terenul, și deși am judecat că aveam să amorțim amândoi în poziția aia, doi moși căutând poziția în care să doarmă fără să se deranjeze unul pe altul, și amorțind în scurt timp și re poziționându-ne în între timp contemplând: „În curând o să murim”, și eu gândind: în poziția asta, amorțiți și moși” (Adrian Haidu – Hai să îmbătrânim împreună, dragă).

Stela Iorga: textul a cam obosit-o prin acel du-te vino temporal prin care poate fi caracterizată. Pe alocuri, cerebralitatea nu transcende artistic, poate și din cauza aglomerării prea mari de detalii, care și îngreunează cursul povestirii. Pasajul sexual este cel mai convingător din punct de vedere artistic. Se poate vorbi, atunci, și despre o lipsă de experiență, deoarece Stela încă se întreabă care este miza textului, de ce este bagatelizat un sentiment, până la urmă, central în viața omului. Totuși, cinismul și detașarea care reies din text dau măsura unui autor deja matur.

Cristina Dobreanu: un text foarte bine scris, numai că în unele pasaje autorul pierde din vedere ansamblul. Totuși, este uimită de faptul că Adrian reușește să scrie așa cum scrie fără a pierde firul logic al prozei. Textului nu-i lipsește nici analiza spirituală a societății, care reiese foarte bine din blazarea deja cronică descrisă în text.

Anca Șerban Gaiu: o poveste de dragoste care depășește granițele timpului. Bine scris, aproape în totalitate, în afară de unele locuri în care textul pare că trenează.

Gabi Ghimpu: un text supărător de bine scris. Totuși, la o a doua lectură, totul pare mult prea tehnicizat.

Ion Avram: modalitatea în care Haidu construiește textul, prin întrepătrunderea planurilor nu numai temporale precum și prin cursivitate, îi amintesc de Faulkner, însă unul actualizat. Sunt foarte bine inserate în text pasajele cu trimitere la imediatul social românesc.

A consemnat: Alexandru MARIA

06 noiembrie 2009 (a citit Monica Harhas –
proză și poezie)

“Uite, aici am urcat după nuntă, zicea Mireasa din bucătărie. Se terminase a doua zi, târziu. Și am urcat sus, aici, în bucătărie (o văd cu o mână se sprijină de marginea chiuvetei și cu cealaltă atinge ceva în păr). Și am început să îmi scot agrafele, una câte una. Mă usturau degetele. Și picioarele îmi erau umflate (însă nu se pot observa de sub rochia lungă). Una câte una – le și aud căzând metalic – doamne cred că erau peste o sută. Și Nour s-a așezat pe un scaun (mă uit înspre dreapta și abia acum văd un om rotund care bea). Și-a deschis o cutie de bere, a luat o înghițitură lungă și a zis gata, s-a terminat. Eu am continuat să îmi scot agrafele și am simțit că prin gura cutiei de bere a sorbit viața mea” (Monica Harhas - Printre rame).

Ion Avram: oarecum prozaică în poeme și poemă în proză, cu mențiunea că poemele sunt mai închegate și chiar au un cap și o coadă. O proză jucăușă, prin felul de a spune ceva, veridică doar prin dialoguri.

Stela Iorga: textele sunt concepute ca un joc, dar sunt fragile artistic, le lipsește profunzimea. Poeziile ar fi trebuit concentrate pe un singur tip uman și nu expediate în fugă și în toate direcțiile.

Gabi Ghimpu: Monica Harhas s-a jucat peste măsură, de-a dreptul necontrolat. Are destul de multe greșeli la capitolul gramatică.

Adrian Haidu: o singură poezie este salvabilă, în ea trebuind tăiat pe ici, pe colo, restul bătăgându-l în dubii încă din primele versuri. Proza este de fapt o schiță pentru vreo viitoare proză, deoarece încearcă mai mult în joacă să exprime o idee destul de mare. Poate că Monica ar fi trebuit să se concentreze asupra unui singur tablou. Dacă tot a vrut să scrie ca din joacă, joaca aceasta ar fi trebuit fi integrată în ceva anume.

Cristina Dobreanu: finețe în a scrie proză. Finalul este foarte expresiv, dar titlul este foarte nereușit. Monica prea se lasă furată de expresie, poate de aceea textele ei par să nu aibă un fond. Totuși, joaca ei ține de dorința de a scrie.

A consemnat: Alexandru MARIA

13 noiembrie 2009 (a citit Stela Iorga – poezie)

ÎNTRE ZBOR ȘI CĂDERE

“o pasăre îndrăgostită / de propriul ei aer /
asta sunt eu / fac ouă zburătoare / le clocesc pe
stâncile din aer / undeva cât mai sus / să nu mă
ajungă / fiii oamenilor / mă arunc în jurul sinelui
meu / cad în neant / și revin de acolo / cu mult
mai frumoasă / și mai înaripată” (Stela Iorga –
Condiția de pasăre).

(continuare în pag. 25)

(urmare din pag. 24)

Prin textele prezentate de această dată, Stela Iorga pare a ne spune - într-un mod personal, prin care dă actului filologic o anume transparență teologică – că, de la profan la sacru, nu e decât un singur pas și revelându-se parcă pe sine sieși, cuvintele textelor sale plutesc într-o lumină duhovnicească nouă spre Tatăl Cuvânt. Poate, de aici, sonurile psalmice – în pasajele eminentemente lirice – sau incantațiile prozodice din zonele mai puțin lirice dar, sigur, poetice. Poate, de aici, beatitudinea poetei în fața vieții, a existenței umane cu toate ale ei (chiar și cu deziluzii), în lumina acelei noi conștiințe de sine în care dumnezeescul dor s-a înfiripat și crește.

„Ca impresie de ansamblu, cred că este vorba de descoperirea a două euri – un fel de dublă personalitate: una superficială și, oarecum, profană și una profundă care se raportează tot timpul la divin. Între cele două personalități se dă permanent o luptă cu finalitate previzibilă: acceptarea lui Dumnezeu în sufletul nostru. Un fel de confruntare cu tine însuși” (Cristina Dobreanu).

„Are și o serie de poeme care mi s-au părut întregi față de altele purtătoare de oarecare balast” (Gabriel Ghimpu).

„Are multe texte din care transpare ideea că, în ciuda unor dezamăgiri/durități ale vieții, aceasta se merită a fi trăită întrucât are și frumuseți nebănuite” (Florin Goleanu).

„Are ceva de genul psalmilor, prin acel soi de umilință în fața divinului, a creației; cultivă paradoxul; are și inserții filozofice care, în unele texte, dau bine; creează stare și atmosferă între modul direct de a se exprima și altul inedit, șocant, surprinzător. Muzicalitatea vine dintr-un interior al textului și nu din forma acestuia; are expresii cu valoare de aforisme. Pare o altă Stela Iorga” (Victor Cilincă).

„Textele din seara aceasta seamănă cu un zbor: întâi se înalță și apoi cad – dar cu demnitate, în ciuda resemnării; interesante și surprinzătoare – introspecțiile. Transpare ideea de ieșire din condiția de obișnuit, de banalitate a omului de rând. Are și pasaje unde dezolarea, pesimismul sunt apăsătoare, bacoviene. Texte concentrate, pline de intensitatea trăirii” (Monica Harhas).

A consemnat: Ion AVRAM

20 noiembrie 2009 (a citit Florin Buzdugan – poezie)

ÎNCEPUTURI

Dimitrie Lupu spune că autorul din această seară este încercat de poezie, și că se vede bine acest lucru. Totuși, este clar și faptul că lecturile acestuia sunt doar din autorii clasici, ceea ce face ca expresia poetică să nu corespundă ritmului său interior. În ciuda titlurilor nepotrivite și a unor expresii greoaie și pretențioase, cel puțin un text

citit în acea seară ar fi fost o poezie reușită. Lui Florin Buzdugan, în opinia lui Dimitrie Lupu, îi lipsește știința construcției poeziei.

Cristina Dobreanu e de părere că în această seară s-a citit doar o fărâmă de poezie. În rest, retorisme peste retorisme, formulări extrem de explicite și o mulțime de greșeli gramaticale. Poate și pentru că, spune ea, Florin Buzdugan nu se regăsește în ceea ce scrie.

Stela Iorga, după cum spune ea, încearcă să nu dea cu barda prea tare, pentru că – totuși – autorul din această seară are și o vârstă fragedă și este și la început de drum. Deși textele nu au mișcat-o cu nimic, Stela spune că se vede, totuși, puțină trăire interioară, anume o mică răsucire înspre un orizont spiritual. Așa că, în ciuda comparațiilor, repetițiilor, metaforelor, etc. expirate (care, până una alta, sunt inerente începuturilor), ea îl îndeamnă pe Florin Buzdugan să nu abandoneze drumul pe care a pășit.

Nona Tatiana Ciofu, în schimb, spune că ea oricum nu dă cu barda în îngeri (o aluzie la faptul că Florin Buzdugan este un copil în poezie). Sunt evidente influențele, dar ea are îndoieli nu asupra voinței de a scrie, ci asupra vocației (sau „harului”). Autorul din această seară nu a făcut decât să încerce marea cu degetul. Ca sfat, el ar trebui să fie mai mult el însuși decât alții.

Gabriel Ghimbu remarcă de asemenea multe greșeli gramaticale, enunțând o nouă regulă, și anume că subiectul se desparte de predicat prin virgulă. Mai multă atenție, măcar sub acest aspect, să fie. El crede că, deși au fost foarte multe greșeli și stângăcii în textele prezentate, Florin Buzdugan a pornit destul de bine la drum.

Având în vedere faptul că au fost cel puțin două versuri care să atragă atenția (și toată lumea le-a remarcat), precum și seriozitatea de care autorul a dat dovadă în anumite texte (cu alte cuvinte, acesta nu s-a pierdut în lamentații de dragoste, poate specifice vârstei, poate specifice oricărui început), cred că a fost o seară destul de reușită.

A consemnat: Alexandru MARIA

BOEMA

*Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4
Telefon: 0236 411190, 0745 324472
Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com
Web site: www.boema.inforapart.ro*